

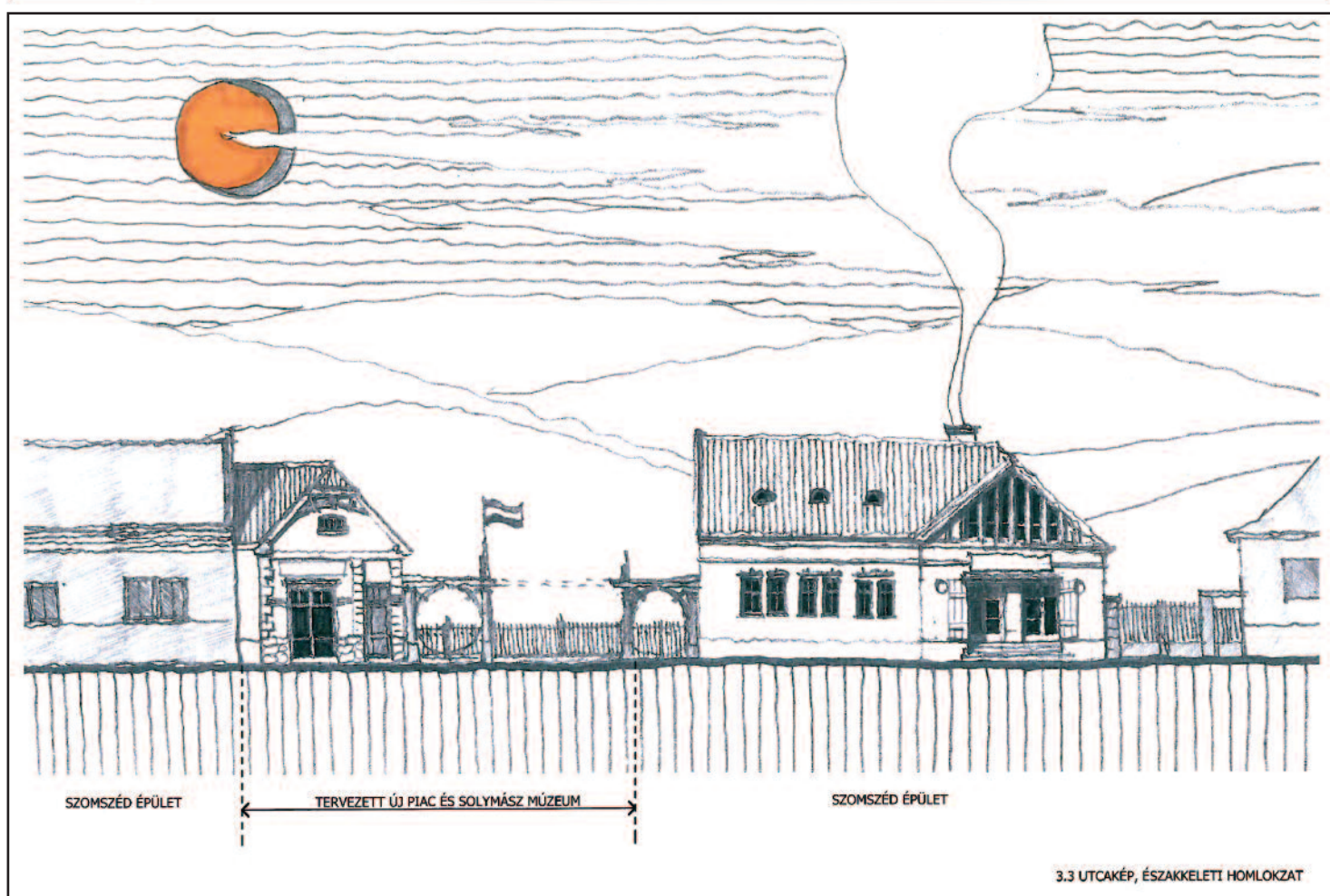
ALAPÍTVÁ A MILLECENTENÁRIUM TISZTELETÉRE

SZOKOLYAI

HÍRADÓ

SZOKOLYA POLGÁRAINAK LAPJA   Ingyenes példány   XXV. évf. 1. szám - 2021.

Szokolya-településközpont látványterve

Készítette: Jánosi János főépítész

Márciusi gondolatok	2. oldal
Célegyenesben az óvoda bővítése	3. oldal
Beszélgetés Jánosi János főépítésszel	4. oldal
Búcsú Wierdentől	10. oldal
A meseíró pályázat alkotásai	13-15. oldal

Csendben és titokban Isten előtt

Az elmúlt betekben sokat töprengtem azon, hogy mit is lehetne mondani a bűjti időszakokkal kapcsolatban, hiszen az internettel átszőtt, sokszor a közösségi médián keresztül megélt mindennapjaink miatt is szinte lehetetlen valami újat, vagy legalább csak újszerűt mondani. Istentiszteletek százait tudjuk megnézni vagy végighallgatni, ha kíváncsiak vagyunk erre a kérdésre.

És talán ez volt az, ami leginkább elgondoztatott a mostani bűjten. Amikor hazamegyünk, és megosztjuk a világgal a gondolatainkat, érzéseinket, olyan természetes, hogy ha gyakoroljuk, akkor a „bűjtölésünk” is azonnal megosztásra kerül. Nem volt ez másként Jézus korában sem. A vallásos emberek a bűjtölésüket a társadalom szeme előtt élte meg. Összekenték magukat hamuval, eltorzították az arcukat, hogy mindenki tisztában legyen vele, hogy Istennek kedves dolgokat tesznek éppen. A hitük megéléséből egyértelműen lehetett következtetni arra, hogy fontosabb számukra, hogy mit gondolnak róluk az emberek, mint hogy Istennek tetsző életet éljenek. Erre a képmutató hozzáállásra világít rá Jézus, amikor azt mondja a Hegyi Beszédben: „Amikor pedig bűjtöltök, ne nézzetek komoran, mint a képmutatók, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek bűjtölésüket. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. Amikor pedig te bűjtölsz, kend meg a fejedet, és mosd meg az arcodat, hogy bűjtölésedet ne az emberek lássák, hanem Atyád, aki rejtve van; és Atyád, aki látja, ami titokban történik, megfizet neked.” Máté evangéliuma 6: 16-18

Jézus szavaiból egyértelműen kiténik, hogy nem a bűjt ellen szólal fel, hanem kora helytelen gyakorlata ellen, hiszen számára is teljesen természetes volt, hogy bűjtöléssel kezdi meg földi szol-

Fotó: Füle Tamás
parokia.hu

gátatát. De ezt a bűjtöt „titokban” az emberektől elvonultan élte meg, hogy minden zavaró elemet kizárva, csak az Atyára való odafigyeléssel töltötte.

Jézus bűjtöléssel kapcsolatos gondolatai különösen fontosak lehetnek ma is. Arra tanítanak bennünket, hogy a bűjtölésünk ne a „kirakatban” történjen. Ne az legyen a célunk, hogy az egész világ tudtára adjuk, hogy miről is mondunk le a bűjti időszakban, és ne valami teljesítendő „kihívás” legyen a bűjtölésünk, amire oly sokan felkaphatják a fejüket, kalapot emelve teljesítményünk előtt.

Jézus azt mondja, hogy a bűjtöt lényegében csak „titokban” lehet igazán megélni. Amikor az ember kifelé ugyan azt az életet éli, és nem látzik rajta, hogy minden erejét összeszedve meg-

tartóztatja magát. Hiszen pont az lenne a bűjt lényege, hogy az Isten előtti megállásban éljük meg, hogy teljesen rá vagyunk hagyatkozva. Fizikailag átéljük, hogy minden szükségletünket Ő tudja megelégtetni. És ahogyan Jézus is fogalmaz, ennek a bűjtnek az a legnagyobb ajándéka, hogy az Istennel való kapcsolatunk tovább mélyül, az Ő jelenlétében megéljük és átéljük az igazi öröm, elfogadottság, benne való megnyugvás érzéseit. A mostani bűjti időszakban segítsen bennünket az Isten, hogy így, csendben és titokban tudjunk bűjtölve elé állni.

Tamás Balázs református lelkész

Rabok legyünk vagy szabadok?

1848 márciusa lánglelkű fiataljai és érettebb idősebbjei, kisebb és nagyobb közösségeinek vágyát a nemzet szabadsága és függetlensége, valamint egy igazságosabb köztisztviselés iránt Petőfi Sándornak e címsorban idézett kérdése fejezi ki legegyszerűbben. Rájuk emlékezünk, és a szabadságbarcra, amelynek legfontosabb érdeme, hogy ma itt élhetünk a hazánkban, magyarul beszélünk, magyarul érzünk és magyarul ünneplünk.

Minden nemzet fiának fontos kell, hogy legyen hazája szeretete. Nem azért, mintha egyik nemzet több vagy jobb lenne a másiknál, hanem mert ez az a nagyobb egység, amelyhez nyelvi és kulturálisan legsorosabban tartozunk, önazonosságunk megkerülhetetlen része. És amint nem tudom jól szeretni a családomat vagy kisebb közösségeimet, amíg nem vagyok rendben önmagammal, ugyanúgy nem fogok tudni jól helyt állni a nagyvilágban, amíg nem fontos és nem szeretett számomra a saját hazám.

Ma, amikor egy gombnyomásra tudunk kapcsolatot teremteni a világ másik felén élőkkal, képeket készítenek szinte mindenről és ezekkel fejezzük ki hangulatunkat, érzésünket vagy csak egyszerűen, hogy mi fontos számunkra, talán furcsa dolog, ha száz évvel ezelőti képekről beszélünk. Pedig szeretnék, mert fontos és értékes üzenetük van.

Tavaly ősszel itt Szokolyán egy felújításra ítélt ház tetőbontási munkálatait végezve az ott dolgozók egy évtizedek óta nem használt házfészesben három képet találtak. Mindhárom kép olyan poros és szennyezett volt, hogy nem látszott rajta semmi. Elhözva és megtisztítva aztán három olyan kép került elő, amelyet egy száz évvel ezelőti „közösségi oldalra” is kithetett volna magáról a tulajdonos. Az első, ünneplő ruhában a kertben készült családi kép (apa, anya, 3 gyermek és nagymama), a második a Szokolyai Református iskola 4-6. osztályának képe az 1913-14-es tanévből mintegy 40 tanulóval és tanítóikkal, a harmadik egy kézzel festett és kidíszített igevers a Bibliából: „Légy hív mindhalálig.”

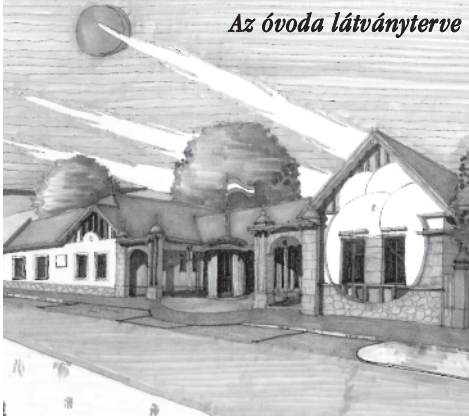
(Jel. 2,10.) Család – közösség – Isten. Micsoda erős és egyértelmű kapaszkodók. Mennyivel kevésbé rab, akinek ilyen kötődései vannak, mint az, aki az aktuális divatba, a másoknak való tetszeni akarásba kapaszkodik. Hol van a családom, hol van a hazám, a közösségeim és leginkább, hol van az Istenem?

Milyen nagy dolog, hogy 173 évvel ezelőtt olyan sokan tudtak harcolni ezért a nemzetért! Itt Szokolyán is, az ártatlanul bajba keveredett Árkai Kantsur András lelképásztor, aki az életével fizetett azért, mert nem elárulta, hanem megvédte közösségének tagjait a Dunakanyart elfoglaló osztrák katonákkal szemben.

Emlékezzünk Mindannyiukra hálával és tisztelettel! És ha eljön az idő, legyünk szabadok hűségnek lenni családjainkhoz, nemzetünkhöz, legfőképpen pedig Istenhez.

Brenner Rozi

Célegyenesben az óvoda bővítése

Önkormányzatunk számára is nehéz év lesz az idei, hisz az elvont adók miatt a pályázatokhoz tervezett önerő előteremtése megnehezíti a pályázatok megvalósítását és a tervezett fejlesztéseket.

Képviselő-testületünk november óta nem ülésezhet, így folyamatosan e-mailben egyeztetek a testület tagjaival a feladatok, tervek és pályázatok kapcsán. Bölcsődéink belső felújítása befejeződött, igényes, szép belső fogja fogadni a piciket és a dolgozókat. Nagy öröm, hogy ilyen szépre sikerült átalakítanunk és felújítanunk a bölcsődét. 2016 óta pályáztunk és terveztük a felújítást. Nemsokára a külső felújítás fogjuk megkezdni, amint a fűtési szezon engedí, hogy nekifogjunk a kazánház elbontásának.

Az idei év legnagyobb fejlesztése az óvoda több ütemben történő bővítése, felújítása lesz. A 2019-es évben már két Magyar Falu Program pályázatot nyertünk el, majd a 2020-as Magyar Falu pályázaton további két pályázatot, hogy bele merjünk vágni a projektbe. Ez nagyon sok munkát igényelt és fog ezután is, hisz a több pályázat összehangolása igen nehéz feladat.

2020 decemberében a közbeszerzési eljárás során kiderült, hogy a megnyert támogatások nem lesznek elegendőek a megvalósításhoz. Ezt követően előterjesztéseket írtam és kértük a hiányzó rész előteremtésében a kormány segítségét. Több heti egyeztetést követően sikerült további több mint 58 millió forint többlet kiegészítést kapnunk a már megnyert pályázatokhoz. Január végén egy óvodai egyeztetésen kiderült, hogy oly sok gyermek várható őszi óvodánkba, hogy azonnali lépést kell tennünk egy további csoportszoba építése kapcsán. 40 kis-csoportos gyermek várható szeptembertől, ennyi gyermeket egy csoportban nem lehet nevelni, így azonnali kérelemmel fordultam Rétvári Bence országgyűlési képviselőnk és Pogácsás Tibor államtitkár úr felé. Folyamatos volt a gyermeklétszám emelkedése az elmúlt években, de ilyen hirtelen ugrásra mi sem számítottunk. Elmondhatatlanul hálásak vagyunk, hogy ezt a problémánkat ilyen gyorsan kezelték és a további csoportszobához igényelt 85 millió forint támogatást is rendelkezésünkre bocsátották. Így azonnali hatállyal neki kellett fogni a további csoportszoba tervezésének, mivel a közbeszerzést majd csak jogerős építési engedélyt követően tudjuk indítani. Ez a további több mint

143 millió forint, nagy segítség és nagy lehetőség az óvodával kapcsolatos terveink megvalósításában.

Az óvodai ütemek megvalósítása március elsején elkezdődik, terveink szerint idén novembertől a megújult és kibővített óvoda kapui várják majd gyermekeinket. A jelenlegi óvodai rész felújítása miatt, augusztustól néhány hónapra ideiglenes helyen lesznek a csoportok.

A kisvasút pálya építése sok türelmet és figyelmet kíván, kérem a T. Lakosságot, hogy az Ipoly Erdő Zrt. mint Megrendelő tájékoztatása szerinti 2021. április 30-i átadási határidőig legyünk türelemmel. A Fő utca 54. szám alatti ingatlan megvásárlásával egy településközpont kialakítása a célunk. Ennek első lépéseként elkészült a terület vázlatterve és engedélyes terve is. Az utcafronti részen két üzlethelyiséget, parkolót, piac teret, mosdót és raktár épületet szeretnénk kialakítani, amely kapcsán néhány napja benyújtottuk pályázatunkat. A pályázati anyagok elkészítésében köszönjük Szabó Gábor településfejlesztési bizottsági tag segítségét. A terület hátsó részére további egy üzlethelyiséget és egy Solymás Múzeumot terveztünk. Erre az ütemre később szeretnénk pályázni, majd a Fő utca 56. alatti ingatlan felújítását és a terület rendezését is tervezzük az elkövetkezendő években, pályázati lehetőségek függvényében. (A címlapon Jánosi János látványterve látható - a szerk.)

A napokban benyújtjuk a Hungarikum pályázati felhívásra anyagunkat, mely kapcsán a falu elején, a támfalnál szeretnénk a világítást kiépíteni, egy sólyom szobrot szeretnénk a támfal pillér tetejére, valamint az augusztusi Súlyomfalvi Vigasság programjait szeretnénk a pályázatból megvalósítani.

Az idei Magyar Falu Program pályázat keretében elsőként a gyermekorvos részére a szolgálati lakás kialakításához szeretnénk pályázatot benyújtani. Ebben az Egészségház tetőterében kialakított lakás belső munkálatait, a kerítés és kocsibeálló építését tervezzük.

Várhatóan idén is lesz pályázat külterületi utak felújítására, mi a Királyréti út felújítását szeretnénk ebből megvalósítani. A Királyréti út a település Királyrét felőli végétől a Völgyi hídig tart, ez egy 1 km-es szakasz, ami nagyon rossz állapotban van.

A 4-5 számjegyű utak felújítása c. pályázat során szeretnénk, ha a Magyar Közút Pest Megyei Igazgatósága a 12103-as közút több szakaszát felújítaná, ehhez az Ipoly Erdő Zrt. anyagi támogatását is felajánlotta. Mi a Hártó-kúti részt, a településen belül néhány kisebb szakaszt, valamint a Pap-hegyi szakaszt javasoltuk helyreállítani.

A helyi konyha kapcsán a korábbi üzemeltető a Vác és Vidéke Kft. megkereste önkormányzatunkat, hogy vissza szeretne jönni, így március hónaptól a szokolyai intézmények részére újra a szokolyai konyhán történik a főzés.

Szeretnénk kérni a lakosságot, hogy a Lévai utca füves részeire NE parkoljanak, azt csak az iskola előtti részen tudjuk elfogadni. A megázott talajra beparkolt gépkocsi mély nyomokat hagy, így ezt a

területet nehezen tudjuk kezelni. Különösen az emlékhelyek közelében NE tegyék!

Szeretnék megkérni Önöket, hogy az ingatlanokra írják ki a házszámot, megkönnyítsék a postások, a futárok és az önkormányzati kézbesítők munkáját is.

Dr. Panyik József ügyvéd úr ingyenes jogi tanácsadása minden hónap első hétfőjén előzetes bejelentkezés után igénybe vehető. Időpontot a 06-27-581-130-as telefonszámon kérhetnek. A lakosság nevében köszönjük az ügyvéd úrnak a lehetőséget.

Aki ingatlanfelújítás előtt van, kérjük, hogy a szokolya.hu weboldalon informálódjék, mert bizonyos munkákhoz, azok megkezdése előtt településképi véleményt kell kérni! A kérelmet a foepitesz@szokolya.hu e-mail címre lehet küldeni vagy a hivatalba személyesen be lehet adni. Ez a rendeletünk nem új keletű, hosszú éveken keresztül türelemmel kezeltük, hogy a lakosság körében elterjedjen. Nem célunk a büntetés, de ennyi idő után már nem tudunk eltekinteni az engedély nélküli felújítások esetében ettől. Kérjük megértésüket!

Felhívjuk a lakosság figyelmét, hogy a hivatal ügyfélfogadási rendje szerint kedden és csütörtökön nincs ügyfélfogadás. Hétfőn 8-17,30 között, szerdán 8-15,30 és pénteken 8-12 óra között intézhetik ügyeiket, de a járványügyi előírások értelmében személyes ügyintézésre csak az indokolt és előre egyeztetett ügyekben van lehetőség.

Szeretettel gratulálunk Kiszalák Olívia, Demeter Joachim, Nagy Bendegúz, Neuprand Sára Zorka érkezéséhez a szülőknek. Kívánunk jó egészséget és boldog szokolyai éveket a családoknak.

*Némethné Pintér Csilla
polgármester*

Anyakönyv

Születések:

2021.01.08. Kiszalák Nicholas és Kochán Eszter lánya Olívia

2021.02.04. Demeter Áron és Fülöp Virág fia Joachim

2021.02.12. Nagy Mihály és Révész Dalma fia Bendegúz

Házasságkötések:

2021.01.18. Medvik Tamás és Dolecskó Ivett

2021.01.30. Czupi Áron és Solymosi Dalma

2021.02.05. Bátor László Krisztián és Csányi Anett

Elhunytak:

2020.12.31. Hermann Judit

2021.01.03. Csurja Mártonné szül: Koczó Jolán

2021.01.27. Stefkó Árpádné szül: Andor Eszter

2021.02.07. Farkas Mihályné szül: Nagy Ilona

Dobosné Szászi Ildikó

Már köszöngetnek egymásnak az épületek

Beszélgés Jánosi János főépítéssel

„Az, hogy itt Szokolyán egykor ezeket a faragott kőkapus bejárásokat létrehozták és azt a kis plusz motívumot is belehelyezték, valódi értéket teremtettek, amit meg kell őrizni, sőt, tovább megyek, amit lebet vissza kell építeni! Ha felfedezzük, hogy ez egy olyan dolog, ami sehol máshol nincs, csak itt, akkor önmagunkban, a befelé vezető úton is könnyebben eligazodhatunk, hiszen megtaláljuk az identitásunkat, újjáéled a történelmi tudatunk. Ez egyfajta büszkeséget, „mi tudatot”, egy egészséges értelemben vett kivagyiságot adhat, és büszkén azt mondhatja a szokolyai polgár: igen, ez az én portám!” – hangsúlyozta Jánosi János, Szokolya főépítésze 2016 tavaszán, amikor először beszélgettünk. Az akkori – inkább filozofikus alapvetéseket megfogalmazó – diskurzus után fél évtizeddel arra voltunk kíváncsiak, hol tart ma a falu a megkezdett úton.

Fő utca 105. - ilyen volt...

... ilyen lett

- Milyen szerepekben kell helytállnod a munkád során?

- Úgy látom, a főépítési munkának két ága létezik. Az egyik gyakorlatilag hivatalként funkcionál, azaz fordulhatnak hozzám az emberek például egy homlokzatfelújítással, vagy bármi egyéb kérdéssel kapcsolatban. A lakosoknak teljes joggal van a „hőcipője” az általános bürokráciával. Korunkban ez nem hogy csökkenne, inkább egyre növekszik. Annak idején a polgármester asszony-nyal és a képviselő-testülettel abban egyeztünk meg, hogy ebből a szemléletből amennyit lehet, faragni fogunk. Úgy gondolom, ez sikerült is. Mondok egy példát. Sok esetben – szerintem nagyon helyesen – az állami jogszabályozás szerint nem kell bizonyos dolgokra építési engedélyt kérni. Azelőtt, ha valaki mondjuk egy homlokzatot szándékozott felújítani, át akarta színezni azt, esetleg ki szeretne volna cserélni a tetőt, vagy egy ablakot, egy építéssel kellett megbízni és komplett tervdokumentációt készíttetnie, amelyhez még adott esetben utcai képet is kellett rajzolni, bizonnyítandó a megfelelő illeszkedést, majd mindezeket lehetett aztán benyújtani építési engedélyeztetésre, ami hivatalosan akár hatvan nap várakozási időt jelentett. Mivel viszont Szokolyán már nem működött Építési Hatóság, hiszen áthelyezték azt járási szintre, általában sokkal többet kellett várni az engedélyre. Mindezeket később – teljes joggal – kivették az építési engedélyre kötelezett tevékenységek közül, de azért mindenki érzi annak abnormalitását, hogyha a szomszédjában például egy lila ház épülne napfény-visszaverő fémlemez fedéssel, ami megvakítja az udvaron tartózkodókat. Ezért a kezdetektől azt mondtam – és ebben a testület és a polgármester asszony is messzemenően partner volt, – hogy legyenek az említett felújítások településképi bejelentés kötelesek. Egyben azt is jeleztem akkor, hogy ha ebből egy újabb hivatalt hozunk létre, akkor nem érjük el a célunkat.

- Hogyan működik mindez a hétköznapokban?

- A hétköznapokban tehát nem szükséges építész a fentebb említett tevékenységhez, bárki egy A4-es kockás papíron, vagy e-mailben bejelentheti, hogy le szeretné cserélni a cserepezést a házán más színűre, vagy más típusúra. Ezt mint főépítész véleményezem, ami alapján a polgármester asszony kiad egy településképi határozatot. Megesett, hogy valaki délelőtt, e-mailben bejelentette a szándékát, mely szerint szeretné átfestetni a homlokzatát és kicseréltetni egy-két ablakot. Az nap épp az irodámban voltam, megnéztem, véleményeztem, elküldtem e-mailen a hivatalba, a polgármester asszony pedig délután megírta a határozatot, amit a futár ki is vitt még aznap a bejelentőnek. A tulajdonos hirtelen nem is tudta, jól érti-e, hogy máris nekifoghat a munkálatoknak.

A bejelentési kötelezettséggel nem a kötődés a szándékunk, inkább azokat a szélsőséges eseteket szeretnénk kiszűrni és kiszűrni, amelyek egy közösség sérelmére valósulnának meg. Hála Istennek, nagyon ritka az ilyen. Az ügymenet elfogadottá vált, mondhatni bejárátódott az elmúlt évek során. Ezen túlmenően, nagyon sok esetben, az esetek harminc százalékában ötletet is adok annak, aki ezt igényli. Tehát nem hagyom magukra az embereket abban sem, hogy a mai stílus- és színkavalkádból támpontok nélkül legyen kénytelen kiválasztani a megfelelőt. Ma nem az a probléma, hogy információ hiány van, inkább az információdömping az, ami megnehezíti a választást. A mesterem, Makovecz Imre annak idején azt mondta: a megrendelőnek nem olyan házát kell tervezni, amelyet szeretne, hanem amelyet szeretnie kellene. A „kellene” szóban benne van, hogy senkire nem akarom a véleményemet ráerőltetni, ellenkezőleg: meg kell ismernem őt, ami alapján tudnom kell, igazából mire vágyik. Ezt a jó értelemben vett tudást aztán összevetem a település arculatával; tudom,

hogy egy adott helyre mi illik, mik az erényei és erősségei, illetve mi az, amivel még tovább tudnánk növelni azokat.

Ehhez kapcsolódóan – pályázat alapján – évente kétszer, kétszázezer forinttal támogatja a testület azokat a lakókat, akik a környezetükhöz illőátalakító felújításokat – általában kiemelt övezetben, mondjuk a főútcán – szeretnének végrehajtani.

- Mondanál gyakorlati példát erre?

- Ilyenek a régi szokolyai parasztházak, amik mind egy kicsit különböznek egymástól, mégis egységesek. Ahogy az embernek két szeme van, a háznak is két szeme volt az utcára. Ezeket az 1960-as-70-es években átalakították háromosztású egy ablakokká. Aki egy ilyet visszaállít az eredeti küllemére, annak kétszázezer forinttal segíti az önkormányzat a megvalósítást. Ebben most már ott tartunk, hogy túl sok a pályázat, időnként meg kell osztanunk az összeget, vagy a régebbi, nagyobb építészeti értéket képviselő házakat részesítjük előnyben. A lényeg, hogy a rendszer működik. Sok esetben ötletekkel, egy-egy skiccel is tudok támogatni egy-egy átalakítást. Ezt a főépítési munka egyik legnagyobb erényének tartom. Természetesen – az esetek körülbelül öt százalékában – viszont nem kell mondanunk a tervek, illetve előfordul, hogy nem érzékeljük hozzájuk bejelentés, akkor pedig büntetnünk kell.

A szándék az, hogy kialakuljon az emberekben az az egészséges tudat, amely szerint „ez a mi településünk, épített örökségként megkaptuk és tovább szeretnénk vinni” – ezt pedig nem lehet akárhogyan tenni. Meg kellene szüntetni azt a szocializmusban kialakult állapotot, azt a „sufniországot”, ahol sufni sufni hátán épült ilyen-olyan anyagokból, amit épp sikerült kilopni a gyárból. Építsünk ugyan ennyi energiával szépet, ebben segítséget tudunk adni.

- Hogyan reagálsz a negatív esetekre?

- Bevallom férfiasan, néha elkeseredünk, de egy dolgot megfogadtunk a polgármester asszonnyal: nem szeretnénk rosszabb épített környezetet hagyni az utánunk jövőkre, mint amelyet mi örököltünk. Minden egyes kis lépés, ami ezen túlmutat, öröm. Az egész egy hosszú és lassú folyamat, de azt gondolom, már most, néhány év után is láthatóak az eredmények a településen.

- A beszélgetésünk elején két ágát említetted a főépítési tevékenységnek, fentebb árnyaltad az egyiket. Mi a másik?

- Egy főépítész nem hivatalnok, hanem egyben tervező építész is. Meg kell tudni mutatnia, amit gondol. Példa erre Szokolyán az iskola, a polgármesteri hivatal, vagy az előtte lévő tér felújítása. A polgármester asszony mindig többet és jobbat szeretne, mint ami gyakran az adott keretbe befér, ennek támogatásában én mindig partner voltam és leszek is.

Az óvoda átalakítására, bővítésére 2018-ban adtuk be az építési engedélyezési terveket. Olyan világot élünk, hogy ha megnyerünk egy pályázatot, egy évre rá már nem elég az a pénz a tervek megvalósítására, ráadásul most az engedélyezett tervekhez képest az óvoda plusz egy csoporttal való bővítése vált szükségessé, mert az elhelyezhető helyett kilencvenhat gyerek jelentkezett már az idei évben. Jelenleg épp ennek a módosított engedélyeztetési tervén dolgozunk roham léptekben, hogy az időközben már elindult kivitelezéssel, nehogy olyat építsünk meg, ami a további, ezen bővítésnek az akadálya lehet.

A polgármesteri hivatalnál a kerítés kapujának felújítása, vagy egy '56-os emlékmű környezetének rendbetétele mind olyan apró tettek, amelyek szerintem a munkánk egyik legfontosabb elemei, azaz, amit fentebb jeleztem, hogy megmutassam, főépítésként hogyan gondolkodom. Az ilyen főépítési tervezési munkáknál pedig meg van a lehetősége az adott közösségnek, a választópolgároknak, illetve a megválasztott testületnek és polgármesternek, – mert szerintem ez a demokrácia – hogy azt mondják: igen, ez tetszik nekünk, szeretnének velem tovább dolgozni, vagy köszönik szépen, ez nem az ő világuk, nem kérnek belőle. Tehát egy főépítésznek nem szabad hivatalnokot játszania, sokkal inkább példát kell mutatnia, az adott közösség pedig eldöntheti, hogy az kell-e neki, vagy sem. Nem az éppén divatos irányzatokat kell tudni követni, hanem azt a nagyon erős – és Szokolyára ez különösképpen igaz – épített örökséget és ránk hagyományozott múltat kell tovább vinni úgy, hogy büszkén mondhassuk azt tíz, húsz, harminc év múlva, hogy „igen, mi nem hagytunk rosszabbat a gyerekeinkre, mint amit mi örököltünk!”

- Nem könnyű a feladat utat mutatni ebben.

- Zavarodott világban élünk. A történelem viharai

nem csak fizikálisan, hanem lelkiekben is elég nagy rombolást hajtottak végre, majd a ránk szabadult nagy szabadsággal – és ez nem jobb vagy rosszabb – egy más szituációba kerültünk és nagyon nehéz megmondani, mi is a helyes út. Ez általában a hétköznapi életre, a gyerekekre, de az építészetre is igaz. Az embereket sokszor a vágyaik vezérlik, látnak valahol valamit és ők is olyat szeretnének. Ennek az eredményét már láttuk a múltban. Amikor a '60-as-'70-es években falura olyan épületeket húztak fel emberek, amik akkor modernnek és divatosnak számítottak, a gazdagságot fejezték ki, mára viszont stílusukban is elavulttá váltak. Ha a régi képeslapok hangulatát megnézzük – és ebből Szokolyán sok van, – azokon láthatóak a gyönyörű, a környékre is jellemző épületek, utcaképek, melyek mind egyediek voltak, mégis egységes képet alkottak. Ezekben jelentek meg a már említett faragott kapuk, és bejáratok a külön oszloppal, amelyek véleményem szerint unikumnak számítanak. Ezek olyan értékek, amelyekre méltán büszkék lehetünk. Nem állítom, hogy egy az egyben olyat kell ma is építeni, hiszen az 1800-as években sem olyat építettek, mint az 1600-as években. Ma mai házat kell tudni építeni. A történelem során tisztán látható, amint a román korra ráépült a gótika, arra a barokk, a barokkra a klasszicizmus, arra a romantika, majd a szecesszió, de soha nem történt olyan erős vágás, mint amikor a modern kor, a modern építész az első világháború után belépett a képbe. Aztán ennek megtapasztaltuk a gyenge változatát a szocializmusban, amikor a jelmondat „a múltat végképp eltörölni” volt. Ma pedig sokszor „nyugati” trendeket követnénk.

A régi értékeket meg lehet tartani, erre több gyönyörű példát láthatunk a Fő utcán is, például a Brenner doktor úrék portáját, akik gyönyörűen rendbe tették azt. Ahogy a régi pajta garázként funkcionál, példaértékű. Persze megvalósítani nem olcsó, de egy újonnan épülő házat sem az, illetve utóbbi esetben is lehet támaszkodni erre a folytonosságot jobban figyelembe vevő gondolkodásra. Ami ebben az esetben kiemelkedő, az

Fő utca 71. - ilyen volt...

az energiabefektetés és odafigyelés, amivel a meglévő értékekhez nyúltak.

- Ez az, amiről a bevezetőben idézett interjúrésztben beszélsz?

- Szeretném, ha azt a minimális gesztust megtennék a portánk által, amit a szomszédom felé is megteszek reggelente: odabiccentek neki. Ezt várnám el az új házaktól is. Az az épület, amiben megjelenik az a bizonyos szokolyai hangulat, bizonyosan idő- és értékállóbb lesz. Helyénvaló! Az elkészült arculati kézikönyvünk rengeteg ajánlást fogalmaz meg apró részletekre vonatkozóan is. Ez tulajdonképpen egy „étlap” az itteni emberek számára, amiből lehet választani és ezt tapasztalataim szerint egyre többen meg is teszik.

A foci pályával mellett épül most egy új ház. Ez esetben annyit kértem, hogy lehetőleg jelenjen meg rajta egy utcai oromfalas rész is, ami a falunak azon a részén több helyen előfordul. A tulajdonosok megértették, ezzel a közelben lévő tavas, gyönyörű vendégház fele a kalapbiccentés megtörtént. Így zajlik a folyamat, amelynek eredményeként már köszöngetnek egymásnak az épületek.

- Hogyan éled meg a Szokolyán végzett munkát?

- Öröm itt dolgozni. Amikor az óvodabővítés során már a hatodik kivitelező közölte, hogy az épületet nem lehet ennyi pénzből megépíteni és már szinte magam is engedtem volna a tervekből, a polgármester asszony azt mondta: „nem, kérünk még további ajánlatokat, ha kell keresünk további forrásokat, de a lehető legjobbat hozzuk létre.” Magam is maximalista vagyok, de hogy ezt Szokolyán nem gyengíteni igyekeznék, inkább erősítik az emberben, ez fantasztikus, nem általánosan jellemző ez az építész szakmában. Így dolgozni – és ezt nyugodtan leírhatod a végére – egy álom.

Révuti Norbert

... ilyen lett

Tájékoztató gépjárműadó változásról

Tisztelt Lakosság! A gépjárműadóval kapcsolatos adóztatási feladatokat 2021 január 1-től a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) veszi át. A változás a gépjármű-üzembentartókat (tulajdonosokat) nem érinti, plusz teendőkük nem lesz. Az első részletet március 15-e helyett elég április 15-éig befizetni.

Év elején a NAV minden érintettnek határozatot küld a fizetendő adóról, az aktuális fizetési határidőkről és az új gépjárműadó-bevételi számláról.

A gépjárműadó első részletét 2021. április 15-éig, a második részletet 2021. szeptember 15-

éig kell befizetni a 410-es adónemhez tartozó, 10032000-01079160 számú NAV Belföldi gépjárműadó-bevételi számlára.

A változások nem befolyásolják a gépjárműadó alóli mentességeket. A 2020. december 31-én fennálló adómentességet és szüneteltetést az önkormányzatok adatszolgáltatása alapján a NAV hivatalból, automatikusan veszi figyelembe az adó kivetésénél.

Jövőre a mentességet, a szüneteltetést és az adókedvezményt is a GJADO „adat- és változásbejelentő lap a gépjárműadó mentesség/kedvezmény/szüneteltetés igénybevételéhez” elnevezésű adatlapon lehet bejelenteni,

amely legegyszerűbben az Online Nyomtatványkitöltő Alkalmazással (ONYA) küldhető be a NAV-hoz. A nyomtatvány papír alapon is elérhető majd a NAV központi ügyfélszolgálatán.

A 2020. december 31-éig keletkezett, változott vagy megszűnt adókötelezettséggel kapcsolatos kérdésekkel továbbra is az önkormányzati adóhatóságokhoz lehet fordulni.

Szokolya Község Önkormányzata

Kutyabajok

A kormány társadalmi párbeszédet kezdeményezett az állatvédelemről. Aki találkozott már az elektronikus úton kitölthető 13 kérdéssel, láthatja, hogy a kutyák kiemelt helyet kaptak benne. Igaz, ezzel akkor is tisztában lehetünk, ha sétálunk egyet a faluban. Dr. Panyik József ügyvéd alábbi közleményéből kiderül, milyen veszélyt jelent, hányféle jogot, szabályt sérthet egy utcán csellengő, vagy éppen kiszabadult, támadó állat.

Úgy általában több törvényben, jogszabályban is megtalálható valamilyen rendelkezés a hatósági egészségügyi előírásoktól a szabálysértésen keresztül a Btk-ig terjedően.

Kezdjük az utóbbival. Vegyük azokat a jellemzően kistermetű kutyákat, amiktől nem tart senki, szelídek, de az sem számít, ha mérgesek, kibújnak mindenféle résen, de miattuk a kaput amúgy sem szokás csukni. Ezek a kutyák nem támadnak, ha támadnak sem veszélyesek. Mármost a gyalogosokra. Mindenki másra azonban igen.

Igen gyakoriak a kerékpáros balesetek, idősebb emberek nagyobb esnek a feljűk, eléjük futó kutya miatt, csontjuk törik (ez 8 napon túl gyógyuló, súlyos sérülés) de nem ritkán meg is halnak az útnak, útszegélynek csapódva. Gondatlanságból

ekövetett súlyos testi sértésért, halált okozó testi sértésért felel ilyenkor a gazda, akinek a büntetésénél azt is vizsgálni fogják, hogy első esetről van szó, tehát a véletlenek egybe eséséről, vagy egy lényegében ráhagyó gazdáról, aki abból indul ki, hogy falusi utcakepnek része az ott portyázó kutya. Ezek a zsánerképhez szokott kutyatartók nem vesznek tudomást az elmúlt 20-30 évről, ami alatt az utak zsúfoltak lettek, az úton járók loholnak a dolguk után, nem beszélve a minden teret betöltő, hektikus autóforgalomról. Fordult már elő, hogy a falu foci pályájára ereszkedett a mentőhelikopter, mert az útra kifutó blöki súlyos karambolt okozott, és menteni kellett a sérülteket.

A gondatlan bűncselekményekért, főleg, ha nem a huzamos ideje lyukas kerítésen, szokásosan nyitva maradó kapun szökött ki a kis kedvenc, többnyire felfüggesztett fogház büntetéseket szabnak ki a bíróságok. A büntetőperben.

Azután, mivel a kutyabaj nem jár egyedül

- jön a TB-től egy csinos összegű fizetési meghagyás a sérült orvosi kezeléséről (a helikopter sem szállt ilyenkor ingyen),

- rövidebb-hosszabb ideig tartó munkaképtelenség esetén táppénzről,

- rehabilitációs vagy rokkantsági ellátásáról, amiket már ritkán lehet pár millió alatt megúszni.

- Ezután jön a sérült, vagy ha ő már nem tud a családja, és sérelemdíjat követel

- az elszenvedett fizikai fájdalomért

- az elszenvedett lelki gyötrelméért

- az elvesztett nyaralásért, vagy

- az elvesztett életért. Halál esetén 3-6 millió forinttal jut kevesebb kutyatápra, tartós megrokkulás esetén évekig, év tizedekig fizetendő járadék, otthon ápolási díj, így az előbbi többszöröse is hozzászámítható Bodri pár méteres játszóteréhez.

Ennyiből a gazda akár Föld körüli útra is befizethetett volna, így viszont könnyen válhat földönfutóvá. Ezekre károokra ugyanis a háztartási biztosítás nem nyújt fedezetet. Legjobb tehát a kutyát, kicsit és nagyot, az udvaron tartani. Mármost a saját udvarunkon.

A kutyabajok itt nem érnek véget, hiszen beszélünk kellene még a kutyatámadásokról, a kutyák tartásáról, de arról is, hogy kinek, mikor megengedett a kutya lelövése.

Következő lapszámunkban folytatjuk.

dr. Panyik József ügyvéd

Lomtalanítás 2021

Lomtalanítási igények leadása:

2021. Május 3.-2021. Június 4.

Lomtalanítás várható időpontja:

2021. Május 24.-2021. Július 3. között

Fontos!

Lomtalanítási igényét KIZÁRÓLAG a településre vonatkozó „lomtalanítási igények leadása” időpontjában adhatja le! Ettől eltérő igénybejelentést nem áll módunkban fogadni.

Nagy az örömünk: belül már megszépült a bölcsi

Elmondhatatlanul nagy öröm, hogy elkészült bölcsődénk belső felújítása, melyet a 2019-es évben megbírdetett önkormányzati feladatellátást szolgáló fejlesztések támogatására a Belügyminisztérium által kiírt pályázaton elnyert 30 millió forintból és 6.929.560.-Ft önkormányzati önerőből sikerült megvalósítanunk. A terveket Jánosi János településünk főépítészé készítette, a kivitelezést a váci székhelyű LTV Interior Kft. végezte, akiknek köszönjük az igényes munkát.

Már 2016-tól pályáztunk folyamatosan, hisz a bölcsődei termek nem voltak részei a 2003-as óvodai felújításnak. Mi is éreztük a felújítás fontosságát, ezért számos fórumon jeleztük, hogy a megvalósítása nem halasztható. Rétvári Bence országgyűlési képviselőnk, Kovácsné Bárány Ildikó bölcsődei biztos asszony és Dr. Dukai Miklós helyettes államtitkár úr is támogatólag álltak kérésünk mellé. Így sikerült a belső felújításra 2019-ben nyernünk, majd a külső felújításhoz a 2020-as évben újabb pályázatot nyújtottunk be, amin szintén 30 millió forint támogatást nyertünk.

A külső felújítás lapunk megjelenésekor már elindult, hogy gyermekeink és az ott dolgozók mielőbb birtokba vehessék a minden szegletében megújult bölcsődét.

Köszönjük mindenkinek, akinek bármekkora része volt abban, hogy ezt a tervünket is megtudtuk valósítani.

Némethné Pintér Csilla
polgármester

Isten éltesse Rózsi és Julis nénit!

Lakati Józsefné Rózsi néni

Az elmúlt betekben kilencvenedik születésnapjuk alkalmából köszöntöttem településünk két lakóját.

Január 22 -én Lakati Józsefné Rózsi nénit látogattuk meg és köszöntöttük, majd február 15-én Szórágy Mihályné Julis nénit. Mindketten jó egészségben fogadtak bennünket. Kívánunk ezúton is örömeiket, egészséget és boldog éveket mindkettejüknek!

Némethné Pintér Csilla polgármester

Szórágy Mihályné Julis néni

Üzenet a múltból

Január 14-én egy különleges palackposta került elő az óvoda melletti épületek bontásakor. Az ingatlant Pesti Erzsébettől vásárolta meg Szokolya Község Önkormányzata az óvoda bővítéséhez. Az üzenetet Erzsébet édesapja írta és rejtette el az utókor számára 1989. június 3-án, azaz csaknem harmincegy esztendővel ezelőtt.

“Emlékirat az utókor részére

Ezt az épületet Pesti László (született Tótvázsony, 1931. 5. hó 31-én) és Pesti Lászlóné (született Farkas Julianna Szokolyán, 1933. 9. hó 13-án) 1970-ben romos állapotban vásárolta Jakus Mihály szokolyai lakostól.

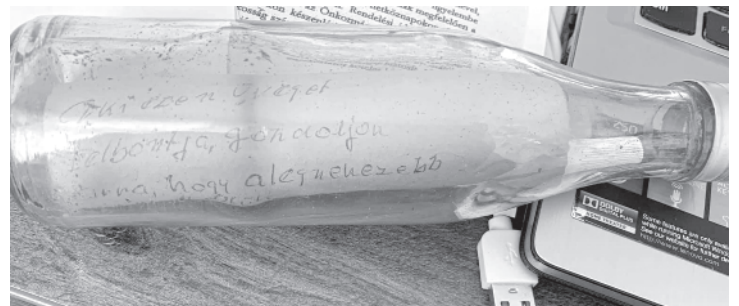
Az életünk folyamán teljesen átalakítottuk. Jelenleg is javítással foglalkozom és a születésem 59. évfordulóján és házasságunk kötésének 38. évfordulóján.

Kettő örökösünk van. Leányunk, Pesti Erzsébet (született 1953. 4. hó 29-én és leánya, az egyetlen unokánk, Kiss Juditka, aki született 1975. december 19-én. Jelenleg szegedi lakosok. Leányunk tanárnő, unokánk 7. általános iskolás.

Aki ezen üveget felbontja, gondoljon arra, hogy a legnehezebb időket éljük. Mindketten nyugdíjasok vagyunk, de tovább dolgozunk, mert nagyon nehéz a megélbítés. Most éljük a rendszer átalakulását. Vissza akarják állítani a múlt reakciós rendszert.

Nektek boldogabb, szebb és jobb életet kívánunk:

*1989. VI. hó 3-án
a Pesti család”*

Vidám télkergetés az óvodában

Farsang a Nyuszi csoportban

Az idei év az óvodában maradó gyerekek szüleinek mozgalmasan indult. Ettől az évtől ugyanis már nem az óvodapedagógusok döntenek arról, hogy ki menjen iskolába. Az a szülő, aki azt szeretné, hogy gyermeke maradjon egy évet az óvodában, kérelmet kellett benyújtania az Oktatási Hivatalhoz. Mi természetesen segítettük őket ebben, mindkét gyermek megkapta a határozatot, hogy egy évig mentesülnek a tankötelesség alól.

A januári havas napok után már nagyon vártuk, hogy a medve február 2-án meglátja-e az árnyékát. Persze, óvodapedagógusaink már egész héten a medvével kapcsolatos mesék, mondókák, versek, énekek segítségével hangolták rá a csoportokat a pénteki időjóslo napra.

Mindenki saját plüss macijával érkezett, a csoportokban „medvebarlangok” is készültek, a délelőtti macicsemegék kóstolásával zártuk.

Megfestette a telet a Csillag csoport

A farsangi hagyományainknak megfelelően azon a napon mindenki jelmezbe bújt. A zenés táncos mulatságot a Csillag és a Nyuszi csoportosok vidám vetélkedőkkel tarkították. A szülők finomságokat hoztak a gyerekeknek, köszönjük, hogy ezzel is segítették emlékezetesebbé tenni a napot.

A FODISZ ebben az évben is meghirdette a „Lélekozgató” programját, amelyben mi is részt vettünk a középső csoportosokkal és a nagyokkal. Február utolsó hetében a fogyatékkal élő emberek mindennapjaiba nyerhetek betekintést óvodásaink Bartos Erika meséin keresztül. A különböző érzékszervi játékok segítettek a ráhangolódást. Nagyon tetszett a gyerekeknek, még sokáig emlegették a témát, megjelent játékaikban is.

A félévi szülői értekezletet a járványügyi helyzetnek megfelelően e-mail formájában bonyolítottuk. Ahol szükség volt rá, fogadóórát tartottunk az érdeklődő szülőknek, természetesen a járványügyi szabályok betartásával.

Hetente tájékoztatjuk az óvodás és bölcsődés szülőket, mennyien vannak otthon megfigyelés alatt. Szerencsére a munkatársak és a gyermekek közül senki nem betegedett meg.

A tavaly év végén történt Bactaclean fertőtlenítő eljárást most megismételték, az óvodában és a bölcsődében is. Köszönjük Barkóczi Lászlónak és az önkormányzatnak, hogy lehetővé tették számunkra. Igyekszünk minél biztonságosabb, egészségesebb környezetet biztosítani gyermekeink számára.

Mindenkinek jó egészséget kívánunk! Vigyázzunk egymásra!

*Száráné Pauliscsák Anett
intézményvezető*

Medve nap az óvodában

Új alapokon az iskolai oktatás

A Szokolyai Cseh Péter Általános Iskolában 2018-ban új alapokra helyeztük az oktatást. 3 fő pillért neveztünk meg, melyek célja a gyakorlatra, cselekvésre épülő tudás megszerzése.

Az első pillér a Logikai és táblajáték program. Ennek 2 fő részét különböztetjük meg. Az első, mely az iskola minden évfolyamát érinti, a Játéksáv kialakítása. 12.10-12.40-ig minden gyermek logikai és táblajátékokat játszik. Ennek fontos szerepe van az értelmi képességek, pl. az összpontosítás, a tartós figyelem, a logikus gondolkodás és még számos, a mai kor gyermeke számára fontos képesség fejlesztésében.

A másik része az alsó tagozatban működő Sakkpalota-módszer, melynek célja az általános képességfejlesztés, a logikus és kreatív gondolkodás fejlesztése. Az új tantárgy a sakk alapszabályait és eszközrendszerét használva

épül be az általános tanterv alaptantárgyaiba, előmozdítva ezzel azok készségszintű elsajátítását. 2022/2023-as tanévben felső tagozatba lép az első olyan osztályunk, akik a kezdetektől ezzel a módszerrel tanulnak.

A második pillér szintén az egész iskolát érinti: nagyon sokféleképpen tudjuk használni a Tankert által biztosított lehetőségeket. Környezet, természetismeret, biológia, földrajz, osztályfőnöki és rajz órák egyes tananyagai kapcsolódnak a tankerti tevékenységekhez. Lehetőség nyílik szabadtéri órák tartására is, így nem ritka, hogy egy-egy olvasás- vagy énekóra is itt zajlik.

A harmadik pillér a felső tagozaton induló Digitális kultúra tantárgy és a robotika foglalkozások. Az ötödik osztályban angol és magyar nyelvű alapozást kapnak a gyermekek a szűkebb programok nyelvezetének és logikájának megismeréséhez, hatodik és hetedik osztály-

ban pedig folytatódnak az Alkotóműhelyben töltött projektnapok. Ezekbe a projektfeladatokba egyre több tantárgy tudásanyaga kapcsolódik, így a gyerekek ismeretei egyre szélesebbek lesznek. Összességében elmondható, hogy ez egy remek lehetőség a csoportban való gondolkodás és feladatmegoldás szempontjából. A gyerekek gyakorlati oldalról tapasztalhatják meg, milyen részekből is áll egy valódi projekt. Az, hogy a gyerekek már felső tagozaton elsajátíthatják ezeket az ismereteket, nagyban segíti őket későbbi tanulmányaik, majd munkájuk során.

Azt tapasztaljuk, hogy a gyerekek örömmel érkeznek iskolába, szívesen vesznek részt ezeken a foglalkozásokon. A csillogó gyermeki szempárnál pedig nincs örömtelibb látvány egy iskolában!

*Husza Emma Anna
intézményvezető*

Abai-Molnár Réka a leendő elsősök osztályfőnöke

Abai-Molnár Réka vagyok, 12 éves korom óta élek családommal Szokolyán. A Selye János Humán Gimnáziumban érettségiztem, majd az Apor Vilmos Katolikus Főiskola tanító szakán szereztem diplomát, magyar nyelv és irodalom műveltségi területen.

A Karolina Katolikus Általános Iskola, Székesegyházi Kórusiskola és Alapfokú Művészeti Iskolában kezdtem tanítani. Gyakorlatot szereztem alsó és felső tagozaton is. Később Uniós Projektekben dolgoztam, ahol megváltozott munkaképességű embereknek segítettem.

Férjhez mentem, majd rövid váci kitérő után 2016-ban költöztünk vissza Szokolyára. 2017-ben született meg kislányunk, Tamara, aki a szokolyai kiscsoport óvodása.

Nagy örömmel fogadtam az osztályfőnöki felkérést. Izgatottan várom, hogy megismerhessem és taníthassam a rám bízott első osztályos kisdíjakat. Célom az, hogy a gyerekek mindennap újabb hasznos tudással gazdagodjanak, és szerető-támogató közösségben nevelkedjenek.

Abai-Molnár Réka

Bella Zsuzsanna a leendő ötödikesek osztályfőnöke

Bella Zsuzsanna vagyok, 3 csodálatos gyermek édesanyja (fiaim 16 és 17 évesek, kislányom 3 éves). Szokolyán születtem, ide jártam általános iskolába, és nagy öröm számomra, hogy most visszatérhettem tanárként szülőfalumba.

Röviden az eddigi utamról: a Baár-Madas Református Gimnáziumba jártam, az ott eltöltött 4 év nagyon meghatározó volt számomra. Fantasztikus tanáraink voltak és rendkívül jó osztályközösségünk, az érettségi után még éveket összejártunk a magyartanárnőnkhez úgynevezett „szobaegyetemre” („világmegváltó” beszélgetésekre). Az itt látott példák, valamint a családi gyökereim miatt (nagyapám, édesapám és édesanyám is pedagógus) hamar egyértelművé vált számomra, hogy én is a tanári pályára szeretnék lépni. A Budapesti Tanárképző Főiskolán

magyar-német szakos diplomát szereztem, az élet azonban érdekes módon hozott néhány kanyart az utamba: az indíttatásom ellenére sokáig nem tanítottam. Végül visszataláltam a pályára, Eszter lányom születéséig Szobon dolgoztam. A Szokolyai Cseh Péter Általános Iskolában 2020 szeptemberében kezdtem tanítani.

Nagyon örülök neki, hogy szeptembertől osztályfőnök lehetek. Laufer-Galambosi Zsófiától veszem át felső tagozatban a jelenleg még 4. osztályos gyerekeket. Ebben a tanévben is tanítom őket néhány órában, ismerem a gyerekeket és azt már most látom: nagyszerű kis csapat kerül a kezeim közé. Igyekszem legjobb tudásommal, odafigyeléssel, türelemmel, szeretettel támogatni további útjukat a felső tagozatban.

Bella Zsuzsanna

Toronyóra és búcsúzás?

Különös módon a hivatalos kapcsolat Wierdennel úgy fejeződött be, ahogy elkezdődött. Hogy kerek legyen a történet – köszönetképpen a „tartalmas” éveikért –, a felújított református templom „Toronyóra-aukciója” képzőművészeti gyűjteményének legszebb darabjaiból válogatva, közösségünk megajándékozta a cselekvő szeretettel Szokolyáért dolgozó házaspárokat egy-egy műalkotással, és a társagyűjtés a „Születésmappa” albummal. Ez minden, és ez a legkevesebb, mit adhattunk...

Köszönetnyilvánítás:

A Szokolyai Református Egyházközség és a Szokolya-Wierden Határon Átnyúló Baráti Egyesület nevében szeretnénk köszönetet nyilvánítani több évtizedes áldozatkész munkáikért, amit Szokolya településünkért végeztek:

Maryan Renooij

Wim de Groot and Alice de Groot

Ries Verschur and Greet Verschur

Jetta Dekker and Benny Dekker

Theun Kok

Erna Eshuis

Krisztina Cornelissen Bíró

Wierden Református Egyházközség

ISTEN áldja az önzetlen TÁMOGATÓT és a bőkezű ADAKOZÓT!

Szokolya, 2020. május 17.

Tamás Balázs lelképásztor, Szokolyai Református Egyházközség, Belláné Báthori Enikő, Szokolya-Wierden Határon Átnyúló Baráti Egyesület elnöke, Bíró János alapító tag

Valami mindig véget ér és valami mindig születik...

Ennek az írásnak/riportnak az apropóját tehát az adja, hogy befejezi működését a Wierden-Szokolya Baráti Társaság, nem érkezik többet kamionnyi ruhaszállítmány a mi kis falunkba, amely egész Magyarországon kuriózum számba menő különlegesség volt, mindemellett az alkalmi bevétel végig komoly összegre rügött, amelyet a faluban éppen aktuális, megoldásra váró célokra fordított a faluközség.

Nehéz elhinni, hogy ezentúl az évszakok úgy múnak el, hogy holland önkénteseink nem öltöztetnek fel bennünket szezonálisan, és mostantól mehetünk a H&M, Zara, Divided, Chanel divatüzletekbe (!). Túl azon, hogy ez mennyivel többre fog kerülni, biztos vagyok benne: soha többet nem találunk annyira csak ránk szabott, nekünk készült ruhára, cipőre, kabátra, gyermekholmikra, mint amilyenekre itt lelthettünk a kultúrházban. S kicsoda hangulatban! Egy-egy héten át reggel 8-tól este 6-ig özönlött a falu apraja-nagyja, kereste a „neki valót”, s közben repedtek egymás felé az ajánlatok: “Próbáld fel!” “Nézd, milyen jó színe van!” “Rád gondoltam!”

Na és a gyerekek... Levi, Luca, Emma, Bogi, Boró, Sára „Tercsi, Fercsi, Kata, Klára, s valahány név a naptárba! Eljövök még hozzátok, viszont látásra, pajtasok!” (Móka Miki) megismételhetetlen légkörben élhették át a nyüzsgést, a turi-murit, próbálgatták a ruhákat, a méreten felüli cipőket, különleges játékok után kutakodtak a dobozok mélyén, felszabadultan rohangásztak a színpadról a vásártérbe, a vásártérről a színpadra!. Szívmelengető emlékképek... Emlékképek, mert már nem jövök el hozzátok!

Egy alkalommal kipattant a fejből a „DIVATBEMUTATÓ” ötlete, amelynek során szokolyai nők, férfiak és gyerekek olyan ruhába öltözve vonultak volna fel, amelyek a Holland Turiból valók. Elképzelésemet elmondtam az akkor önkéntesként ott dolgozó Pauliscsák Marikának, aki megadta a frappáns választ: „Zsuzsikám erre semmi szükség, hiszen mindannyian mindennap wierdeni ruhákban járunk!”

A jövőben vajon hova viszik a kamionok az összegyűlt ruhákat? Vagy lesz-e, aki összegyűjti, nem kis fáradsággal... Szokolyára már biztosan nem. Az úttörők, a barátok, az elhívottak, akik 33 éven át szívükön viselték Szokolya sorsát, mára elfáradtak, úgy mondják magukról, hogy „megöregedtünk”, az utánpótlás pedig nem veszi fel a fonalat. Abban a Hollandiában, ahol az önkéntesség lélekemelő csodája olyan mélyen benne van az emberi szívekben!?! Vajon a Szokolya-Wierden együttműködés folytatásának elmaradása egy tendencia, korszellem-változás, vagy egyedi eset?

Apropó, Hollandia. Egy kis kitekintés.

Ahogy a Szokolya-Wierden találkozásnak is történelmi alapja a reformáció, a kálvinizmus. Amit Isten Genfben Kálvin reformációjával elindított, nemzeti méretben leginkább Hollandiában bontakozott ki. A kálvinizmus átjárta a mindennapi életet és a kultúrát, az államéletet, az iskolarendszert, a könyvkiadást, a tudományt és a művészeteket, a város-, és templomépítést, a fizikai és a szellemi építkezést, a tengerek meghódítását és a toleráns kolonialista mini-nagyhatalom Hollandia kereskedelmi életét. Vagy emlékezzünk a hollandok kimagasló empátiájára, a történelem viharában nyújtott szolidáris hozzáállására az első világháborút követő években, amikor árva-félfárva vagy szegény sorsú magyar gyermekek tízezrei kaptak szeretetteljes pártfogást holland családoknál, s egy életre magukkal hozták a nyelvismeretet, a sajtók, fapapucskok, tulipánok, szélmalomok népének jó szívét, egyszerűségét, dolgozóságát, templomos kultúráját, fegyelmességét.

Dárdai Zsuzsa: - Intellektuális kalandozásunk végén térjünk vissza a mi kis falunkba, ahol 33 évvel ezelőtt megkezdődött a holland-magyar együttműködés. Bíró János presbíter mindvégig jelen volt. Önkéntesként, szervezőként, szállítóként, vendéglátóként...

Bíró János: - A Magyar Református Egyháznak hosz-

szú története során sokszor nyújtottak segítő kezet a holland reformátorok. Ezt a wierdeniek által nyújtott segítő kezet fogta meg, képletesen, de szó szerint is 1987 nyarán a szokolyai gyülekezet, és akkori lelképásztora Göncz Sándor, aki egy közbenjáró segítségével felvette a kapcsolatot a Kapel Wierden református gyülekezettel. A két gyülekezetben a liturgia szinten teljesen azonos. A vasárnapi istentiszteleten az ige felolvasása után a kicsik egy ifjúsági vezetővel elvonulnak a saját klubhelyiségükbe, ott a felolvasott igékről beszélgetnek. Ott is a presbitérium vezeti a gyülekezetet, választják ki a lelképásztort, szervezik meg a havonta esedékes eseményeket, minden körzetnek van egy kapcsolattartója. Minden eseményt meghirdetnek az újságjukban. Alkalmanként szerveznek bazárt, virágos piacot, melyek bevételét a gyülekezet közös céljaira használják. Különböző akciókból rászorulókat segítenek otthon és külföldön egyaránt. A többszöri látogatás során természetesen baráti szálak alakultak ki közöttünk, így már sok egyéni találkozásra is sor került, amelyek közül sajnos egyre kevesebb működik betegségek, halálozások miatt.

Göncz Sándor tiszteletes távozása után kezdődött a libikóka: Molnár Zsigmond lelkész érkezett Szokolyára, az ő ideje alatt a korábbi jó kontaktus megromlott Az ő távozása után Nyilas Zoltán tiszteletes került Szokolyára, wierdeni bemutatkozása után a kapcsolat újra megerősödött. Miután őt Turbusz Péter lelkész váltotta fel ismét mélypontra került a kapcsolat. Olyannyira, hogy a wierdeni gyülekezet előjárói közölték, így számukra nem kívánatos az együttműködés. A kapcsolat ettől kezdve református, majd ökumenikus környezetben folytatódott, erőteljes civil háttérrel. A „szuperönkéntesek” csapatát alkották Maryan Renooij, Wim Wim de Groot and Alice de Groot Ries Verschur and Greet Verschur, Jetta Dekker and Benny Dekker, Theun Kok Erna Eshuis.

- Enikő, 2014-től átvette a stafétát Bíró Jánostól, s te lettél a Szokolya-Wierden Határon Átnyúló Baráti Egyesület elnöke. Tudom, jól beszélsz németül, tolmácsolni is szoktál, ez nagy segítség lehetett.

Belláné Báthori Enikő: - Ahogy Bíró János elmondta, 1987 nyarán Kreiders úr beszámolt a wierdeni gyülekezetnek a nálunk tett látogatásáról, s meghívás érkezett a szokolyai lelképásztor, gondnok, illetve néhány gyülekezeti tag számára Wierdenből. A rövid néhány nap alatt valamelyest betekintést nyertek a wierdeni gyülekezet életébe, megismertették őket az ifjúsági munkával és a programokkal. Segítőkészségük első gesztusaként televíziót és videót ajándékoztak a szokolyai ifjúságnak. A baráti jobb elfogadása jeléül a szokolyai lelképásztor viszontlátogatásra hívta meg a wierdeni lelképásztort, és a hosszú útra vállalkozó gyülekezeti tagokat. 1988 augusztusában egy autóbusznyi, 50-52 fő érkezett Szokolyára, akiket a szokolyai családok nagy szeretettel fogadtak. A templom felújítási munkálatait segítő 100.000 guldent adományoztak a gyülekezet számára.

1989-ben megtörtént a viszontlátogatás. Mi sem mentünk üres kézzel. A népművészeti faragott szuszékot vittünk a wierdeni gyülekezet részére. Ekkor mindkét gyülekezet megerősítette azt a szándékát, hogy ezt a testvéri kapcsolatot folytatni, ápolni és erősíteni kívánja. 1993. január 15-én megalakult a Wierden-Szokolya Bizottság. Bíró János, Pónikli Péter, Marosi János és Bella Lászlóné személyére tiszteletes úr tett javaslatot, majd az előbbieik kérésére Kunstert Béláné, Lakati Balázsne, Nyíri Sándorné és Szabó Norbertné is vállalták az együttműködést. A bizottság elsődleges feladatának tartotta a testvérgyülekezettel való rendszeres kapcsolattartást. Ennek módja elsősorban a levelezés, látogatás. volt. A kézzelfogható támogatás mellett nem elhanyagolható, hogy számos tartós emberi kapcsolat, barátság alakult ki a két gyülekezet tagjai között. A wierdeniek elmondása szerint valahányszor megpillantják idejüket a szokolyai református templom tornyát, úgy érzik, hogy hazajöttek.

- Hogy kezdődött a ruhavásár?

Bíró János: - Elég korán elindult. Az első időben a kilenc személyes autómmal én hoztam haza a ruhákat, mintegy három-négy köbméternyit. Később, miután a testvéregyházi kapcsolat lazult s felerősödött a civil együttműködés, Maryan és társai egyre több ruhát tudtak összegyűjteni.

- Hogyan?

Bíró János: - Egy évben kétszer, a templom parkolójában virágárusítást tartottak, a virágokért kapott összeget egy becsületkasszában gyűjtötték össze. Emellett nagy üzletláncolatokban perselyeket helyeztek az üvegviszaváltás területére, amelybe, aki akarta bedobhatta az üvegekért kapott összeget. Továbbá felvették a kapcsolatot ruhaértékesítő vállalatokkal, akik a „divatból már éppen kimenő” árut átadták az egyesületnek ingyen vagy jutányos áron. A ruhák mennyisége egyre nagyobb méretet öltött, szükségessé volt a kamionos szállítás. Ehhez is szervezőmunka kellett. Meg kellett találni a Közép-Kelet-Európa felé üresen visszainduló lehetőséget, s megfizetni a szállítót, aki Szokolyára, a helyszínre hozta az anyagot.

Több mint 20 éve érkeznek a kamionok. Hol egyszer, hol kétszer évente, de volt egy év, hogy három szállítmány is jött. A kinti alapítványban tevékenykedő barátaink munkája szinte felbecsülhetetlen értékű. Gondoljunk csak bele, nekik köszönhető, hogy a falu lakói ilyen módon jutnak jó minőségű ruhákhoz, valójában felfoghatjuk úgy is, hogy anyagi segítséghez. De ez még nem minden. Egyesületünk, a Szokolya-Wierden Egyesület 2010 májusától hivatalos pedig ezáltal tud ráadásaként komoly támogatással hozzájárulni a falu életében zajló kisebb-nagyobb eseményekhez.

- Kiknek és hogyan tudtatok segíteni a ruhavásárok bevételeiből?

Belláné Báthori Enikő: - 2010-ben a Jávorszky Ödön kórháznak 14 darab rolátort adtunk. A váci hajléktalanszállónak ruhaadományt. 2011-ben a szokolyai önkormányzat épületének felújítását segítettük; de jutott a Dalárdának ruhavásárlásra; óvodának játékvásárlásra; hozzájárultunk az iskola

bejárati ajtajának cseréjéhez. 2012-ben orvosi rendelő tetőfelújításához; az óvodafűtés korszerűsítéséhez; 2013-ban a szokolyai híd felújításához; Sérült gyermekek részére mozgáskoordinációs gép vásárlásához; a Hársfavirág énekkar ünnepi rendezvényeihez; 2014-ben a nyugdíjas klub ruhavásárlásához; a Dalárda népi ingvásárlásához; a református tábor költségeihez, sportszervásárlásához; 2015-ben a Cibere táncegyüttes népi ruhavásárlásához; 2016 óvodai játszótér felújításához; a Sólomfalvi dalos találkozóhoz, verseny; faluszépítés.

Állandó támogatással járultunk hozzá a Börzsöny Barokk Napok rendezvényhez; a Szokolyai Híradó egy-egy számának megjelenítéséhez; a református tábor, az ökumenikus gyerektábor; a sportnap és gyereknap; a falunap; a szüreti felvonulás; mikulásünnep; Falukarácsony eseményeinek költségeihez, és így tovább.

2017-ben elérkezett a nap, amikor a Szokolya-Wierden kapcsolat 30 éves lett. Az Önkormányzattal közösen kialakítottuk a Wierden Gardent az általános iskola területén, Rendes Veronika tervei alapján. S ha nem is tudunk királyi jelvényeket osztogatni, mint Hollandiában kapott legutóbb önkéntes munkájáért barátunk, XY de Maryan, „Szokolya díszpolgára” kitüntetés mellé kapott egy Maryanpadot a legelő szélén, mert neki onnan legszebb a kilátás.

- Maryan, hogyan kapcsolódtál be?

Maryan Renooij: - Már az első alkalommal, hogy Szokolyán jártunk beleszerettem a faluba, s az emberekbe. Sok jó energiám volt abban az időben, s nem csak nekem. Barátainkkal összefogtunk és belevágtunk a munkába. Létrehoztuk a Szokolya Barátai Alapítványt, s elkezdtük a „Növényértékesítési napok” szervezését, hogy pénzügyi támogatást nyújthassunk a szokolyai önkormányzatnak. Szokolya gyönyörű természeti környezetben fekszik, még inkább a reflektorfénybe kell kerülnie! A falunak nagy szükség volt a nyugatiak támogatására. Ez a kapcsolat 1987-ben kezdődött sok jó projektet valósítottunk meg együtt, közülük is kimagaslik a ruhavásár!

Alapítványunk számára Szokolya a Föld legkedveltebb helye. Ennyi év eltelte után is rajongunk a faluért a térségért, az ottani barátainkért. Jómagam a

kapcsolat kezdetétől jelen vagyok, az egyházi kórus ideutazásával kezdődött minden. Akkor ismertem meg Bíró Jánost és családját, náluk laktunk. Sok ünnepet töltöttünk együtt Magyarországon és Hollandiában. 1991-ben Bíró Krisztina Wierdenbe jött tanulni, egy évig nálunk lakott. Később férjhez ment és Almélóban él családjával. Nagy szeretet alakult ki a Bella családdal is, a gyerekeink egyidősek voltak, barátok lettek. Bármit hoz a jövő ezek a személyes barátságok az emberekkel és a faluval soha nem múlnak el.

Sajnos a Covid-19 járvány miatt mostanában nem tudunk Szokolyára utazni. S a gyönyörű festményeket sem tudtuk még átvenni, amit a szokolyai barátaink küldtek. A református templomban várja a csomag, hogy kibontsuk, ha elérkezik az arra alkalmas idő.

Kedves szokolyai barátaink, nagyon hiányoztok, szeretünk benneteket, és reméljük, hogy az elkövetkező években még találkozunk, s újra meglátjuk a gyönyörű falut!

- S legvégül hallgassuk meg Wim de Groot-t tanár-ember összefoglalóját, aki ugyancsak kezdetek óta jelen volt ebben a történetben.

Wim de Groot: - Az első tizennégy-tizenöt év együttműködése a Szokolyai és a Wierdeni református (Wierden Kápolna) gyülekezetek között folyt. Ezt követően megalakult a „Szokolya Barátai Alapítvány” amely már nem csak az egyházakat érintette. Négy váci iskolával és a szokolyai általános iskolával létesítettünk kapcsolatot.

Sok közös utazásra emlékszem, a látogatásokra Amszterdamba és az Északi-tenger partjára, ahol magyar barátaink meg akartak fürödni a tengerben, ami nem volt veszélytelen.

Emlékszem a kirándulásokra, a szokolyai hegyekre, Királyrétre, Esztergomra, Visegrádra, Budapestre! Visegrádban különleges élményt jelentettek a termálfürdők. A medencék széléről nagyszerű kilátás nyílt a vízre, a Dunára.

Írás közben mindenféle dolog eszembe jutott. 33 év hosszú idő. Eszembe jutottak bulik az szokolyai futballklub területén; a nemzeti ünnepek, október 23., amelyen mi is részt vettünk. A SAXON művészeti galéria megnyitása Budapesten. A dunai hajókirándulások, Budapest és a Mátyás templom, Halászbástya... Felsorolhatatlan gyönyörű emlékek. Mindez arra ösztönöz, hogy visszatérjek, visszatérjünk oda.

Most, 2021-ben a dolgok jól mennek Wierdenben. Az alapítvány minden tagja, senki nem volt „covidos”. A személyes kapcsolatok azonban itt is minimálisra csökkentek, a fertőzésveszély miatt. Az istentiszteletek online folynak és persze hiányoznak a személyes kapcsolatok. De ígérem, amint normalizálódik a helyzet, elutazunk újra hozzátok, mert nagyon hiányzik Szokolya. Kirándulást tervezünk oda, mert nagyon hiányolják ezeket a kapcsolatokat.

Üdvözet Wierdenből: Wim

Dárdai Zsuzsa

Martin Luther King, a SzÖKOlya és a strucc

Nagy idők! Sorsfordító idők! Az utolsó nemzedék, amely még tehet a klímaváltozás ellen. Világjárványok. Olvadó sarki jég. Műanyagszennyezés. Terrorizmus. Túlnépesedés. Sivatagosodás. És ezernyi mondat, fogalom, amely napról napra visszabangzik a kommunikációs térben, amelyekről napról napra tudunk még többet és még többet, amelyeket már unalomig ismerünk. De eléggé vajon? Felismerjük vajon az összefüggéseket is közöttük? Látjuk vajon, hogy személyes életterünk hogyan illeszkedik egy sokkal nagyobb, bolygó szintű rendszerbe? Belátjuk végre, hogy egyéni döntéseink, választásaink hatással vannak mindarra, ami aztán az újságok címlapjain köszön vissza hozzánk, ami a rádió hullámain, a közösségi oldalak ismerőseink által elolvasásra ajánlott cikkeiben tükröződik?

Nem hiszem. Gondolkodni nehéz. Már az iskolában is utáltuk, ráadásul sokkal könnyebb nem gondolkodni, és kényelmes álláspontra helyezkedni védeni félig igaz álláspontokat. Vagy egyszerűen a homokba dugni a fejünket. Állítólag a struccnak ez is bevált. Vagy nem, de ennek is farszót lenne utánajárni. Lemondani valamiről, ami kényelmes, könnyű, önmagunkat háttérbe szorítani valami ködös, tán csak a jövőben kibontakozó, jó miatt, vigyázni valamire, ami nem közvetlenül a miénk, ami a következő nemzedékeknek szolgál, szinte lehetetlen az ember számára. Az ember önző, genetikailag történelmileg arra van kódolva, hogy túléljen, de csak ő. Hogy a többiekkel, messzebb, később, lentebb, fentebb mi történik, nem érinti meg. A Föld forog, a problémákat majd megoldjuk a nagy eszünkkel (lehetőleg azt is mindig másvalaki).

Nem működik. Körülbelül 100 év elegendő volt ahhoz, hogy bebizonyosodjon. Ez a mentalitás megásta a sírunkat. Valószínűleg elhúzódó, kínokkal terhes haldoklás lesz, mielőtt bedőlünk a lyukba. Persze, addig is, ha van kenyér és cirkusz, akkor kit érdekel? Csakhogy, jegyzem meg e helyt, éppen kenyér nem lesz, és cirkusz meg most sincsen majd' egy éve, illetve van, csak másként.

A Világ gazdasági Fórum januárban megjelent tanulmánya szerint a világot ma leginkább fenyegető hat veszély a következő: extrém időjárás; a klímabarc elbukása; emberek okozta környezeti katasztrófa; a digitális hatalom koncentrációja; digitális egyenlőtlenség; a kibervédelmi törekvések elbukása. A WWF nemrégiben közölt sokkoló adatokat: az emberiség kevesebb mint 50 év alatt kipusztította az emlősök, madarak, hüllők és halak több mint 60 százalékát.

Nem légből kapott közlések: mérések, tudományos módszerek, kutatók ezreinek munkája áll mögöttük. Elhiszünk? Hajlandóak vagyunk végre meglátni olyan összefüggéseket, hogy ha mi itt, Szokolyán szemetet öntünk a patakunkba, az a tengerig jut el? Hogy a felesleges autóhasználattal mi itt, Szokolyán is hozzájárulunk ahhoz, hogy a világon évente átlagosan 4 millió gyerek lesz asztmás a kipufogógáz miatt? Megértjük, hogy ha nem törekszünk a helyi termékek vásárlására, ha a globális ellátólánc mérlegekkel arrébb lévő pontjáról várjuk a mindennapi betevőnket, mi itt, Szokolyán, akkor ezzel lehetővé tesszük az invazív fajok behurcolását, a kártevők terjedését? Lehet, hogy beszélni kellene a struccal.

Van egy álmom... Unalomig ismert mondat ez is. Martin Luther King, 1963. Általában ennyit ismerünk abból (azokból) a történelemformáló beszédekből és fellépésekből, amelyek egy kontinensnyi ember mentalitását voltak képesek megváltoztatni a fekete lakossággal kapcsolatban. Pedig a beszédben effélék is vannak még: „Azt mondom nektek, barátaim, hogy bár szembe kell néznünk a mai és a holnapi nehézségekkel, mégis van egy álmom.” A SzÖKOlyának is van! Közösségként,

összefogással, egyéni felelősségvállalással képesek vagyunk tisztább, egészségesebb, fenntartható környezetet teremteni. Fogjunk össze! Gondold meg, mi kerüljön a kommunális szemétkébe, és mi az, ami szelektálható! Szánj rá időt, gondold végig a hulladék útját! Vásárlás előtt vedd fontolóra, honnan érdemes beszerezés a konyhára való! Idézd fel a diófák sorsát és a poloskainvaziót! Mielőtt autóbába ülsz, örülj a lábaddnak, hogy használható, és egyetlen sünt sem fogsz elpusztítani. Gondolj a struccra! Keresd a SzÖKOlyát a Facebookon! Tágítsd az ismereteid körét, merj gondolkodni! Olvass, kérdezz! Ápold a kertet, és ne vágj ki minden fát! Csatlakozz az akciókhoz, szervezz sajátokat! És akkor lehet majd ez az a falu, ahol a lakók vigyáznak arra, amijük adatott, a falu, amelynek azért járnak csodájára, mert tiszta, környezettudatos, fenntartható, csön-des és barátságos. Mert Martin Luther King ezeket is mondta: „Ezzel a hittel képesek leszünk arra, hogy a kétségbeesés hegyéből kivesszük a remény szikláját. [...] Ezzel a hittel képesek leszünk arra, hogy együtt dolgozzunk, együtt imádkozzunk, együtt küzdjünk.” A világ nem lehet ugyanaz, mint a pandémia előtt.

SzÖKOlya

Meseíró pályázat a Magyar Kultúra Napja alkalmából

Mesemelléklet a díjazottak alkotásaiból

A Szalajka Ház január 22-ére, a Magyar Kultúra Napjára meseíró pályázatot hirdettek felnőttek és gyermekek körében, melynek felhívása volt, hogy szerepeljenek a mesében az alábbi szavak: "Szokolya", "Hársfa", "Sárkányölő Szent György", "sólyom". A pályázatra szép számmal érkeztek az alkotások, a további oldalakon a díjazottak történeteit közöljük. Ligeti Orsolya meséjét – terjedelmi okokból – a Szokolyai Híradó következő számában olvashatják.

Gyermekek körében díjazottak:

1. helyezett: Nyári Samu, 5. osztályos tanuló
2. helyezett: Lukács Melinda, 2. osztályos tanuló
3. helyezett: közös mesével: Hoffman Boglárka, Revóczy Csenge és Aradi Abigél, 3. osztályos tanulók

Felnőtt díjazottak:

1. helyezett: Ligeti Orsolya
2. helyezett: Miskolciné Kristóf Teréz

Gratulálunk a nyerteseknek és köszönjük a nevezéseket!

Tóth Zsanett

Mese Szokolyáról

Fotó: Révuti Norbert

Egyszer volt, hol nem volt, a Tiszán is túl, a Dunán éppen hogy nem túl, hol magaslik a Börzsöny sok hegye, itt kezdődött hát ez a mese.

Ez a hely tényleg pompás volt. Lakói békében éltek egymással, húst sosem ettek, de mégis itt rendezték a legeslegjobb lakomákat a földön. Mivel itt a szőlőszemek is teniszlabda méretűre nőttek, az almák távolról kosárlabdáknak néztek ki. De zöldségek is megteremték itt. De meg ám! Nem is akárhogya: tekegolyó méretű paradicsom és focilabda méretű krumplik. De a környék legfinomabb étele mégis az apró, pici sólyombogó volt, ami a hely nevét is adta: Bogyófalva. Ez a sólyombogó szép, élénkpiros színével, savanykás ízével a világ legpompásabb csemegéi közé tartozott. Ezt a finom étket viszont egy ember sem ismerte. Bizony, egy sem, mivel ezt a sólyombogót nem lehetett innen kivinni. A lakosok? A lakosok nem emberek voltak, hanem csupa sólyom. Innen az elnevezés: sólyombogó. A madarak között élt a Mindentudó Sólyom, aki a főnökük volt, mióta Bogyófalván sólymok élnek. Ő találta fel az örök élet szérumát, amit csak ő vett be. Ezek a ragadozó madarak – meghazudtolva fajtájukat – sosem ettek húst. Innen soha senki nem ment ki, ide soha senki nem jött be. Itt mindenki ismert mindenkít, soha senki nem unatkozott, mindenki mindig jól érezte magát.

Egyszer aztán a békés Bogyófalva határában ismeretlen lények jelentek meg. A sólymok a következőket hallották: Sereg! Megállni! Itt megpihenünk! Már nincs messze a végső úti cél: a Duna! A sólymok nagyon megijedtek, mivel még sosem láttak más élőlényt Bogyófalván. És ráadásul a nyelvüket sem értette senki, kivéve a Mindentudó Sólymot, de beszélni ő sem tudott emberül. A madarak vezére elmondta, hogy

emberek jöttek Bogyófalvára, bár ezzel nem érte el a célját, hogy megnyugtassa őket, mivel a sólymok azt sem tudták, mik azok az emberek. A sereg már le is táborozott. És ekkor végzetes dolog történt: az egyik katona észrevett egy sólyombogó bokrot, megkóstolta a termését és felkiáltott:

- Ez finomabb mindennél, mint amit valaha ettem! Jöjjön, Főnök!

A tábornok is megkóstolta, aztán ezt mondta az egész seregnek olyan hangerővel, hogy még a sólymok is megijedtek tőle:

- Ez a bogó olyan finom, hogy itt maradunk, mert máshol ilyen nincs!

A bejelentést üdvriválás fogadta, mivel már sokan megkóstolták a sólyombogót. Valaki már a sólymokat is észrevette, ezért amikor arra került a sok, hogy megszavazzák az új gyümölcs nevét, egyesek a sólyombogó névre voksoltak. Amikor ezt a Mindentudó meghallotta, felderült az arca. Viszont az ötletet végül elvetették. A következő javaslat „baca uvam” volt, ami latinul annyit tesz: savanyú bogó. Ez mindenkinek nagyon tetszett ugyan, de végül úgy döntöttek, hogy magyarul kellene elnevezni. Legvégül a ribizli nevet választották. Ennek csengése még a Mindentudó Sólyomnak is megtetszett.

Az emberek letelepedtek, majd a helynek is nevet szerettek volna találni. Mindenképp az itt élő madarakról akarták elnevezni. A cseh nyelvben találtak egy szép szót a sólyomra: Sokol. Ez magyarosítva Szokolynak akarták elnevezni, de mivel még mindig nem volt a legszebb, a végére tettek egy „A”-t. Szokolya. Igen! Így lett tökéletes.

Szokolya gazdag várossá nőtte ki magát, s a helyiek békében éltek a madarakkal. Viszont idővel aztán lassan kezdtek elszegényedni. Tudvalevő, hogy a sólyom akkoriban nagyon sokat ért, így hát az egykori katonasereg leszármazottai, akik

már nem ugyanúgy voltak, mint felmenőik, újat barkácsoltak és vadászni kezdtek a sólymokra. Minden egyes madár leölését megírták a krónikáikban. Szokolya eztán világhírré tett szert, hisz innen lehetett venni a legjobb minőségű sólyomhúst, sólyombórt, sólyomtollat. Az évtizedek során egyre kevesebb sólyom maradt Szokolyán, s több évszázaddal a vadászatok megkezdése után végül már csak egyetlen egy maradt: Mindentudó Sólyom. A gyümölcsök, zöldségek méretben már csak az átlagoshoz tartoztak, ízben pedig már jóval ez alatt voltak. A ribizli viszont az egész világon ismert lett, ámde sokkal, sokkal, de sokkal rosszabb minőségben természettk, mint amilyen a kezdetekben Bogyófalván volt. Szokolya már nem város volt, alig tízezeren laktak itt. Egyszóval: már nem volt a régi.

Egyszer aztán olyan dolog történt, ami már rég: egy új lakos kért bebocsátást. Györgynek hívták. A falu vezetője beengedte, bár nem értette, miért szeretne valaki egy ilyen faluba jönni, ahonnan csak elfele mennek az emberek. Ahogy múltak az évek, György egyre több dolgot tett a településért. Teltek múltak az évek, mígnem egyik nap a lakosok panaszkodni kezdtek, hogy morgást, dübörgést hallanak. Másnap a hang erősödött, harmadnap már aludni sem lehetett tőle. Néhány embernél már betelt a pohár, pakoltak és elmentek Szokolyáról. Viszont pár óra múlva futva jöttek vissza, és ezt kiabálták:

- Sárkány! Sárkány jön Szokolyára! Meneküljön, ki merre lát!

Hirtelen két óra alatt kétezerről kétszázra csökkent a lakosság, még egy óra múlva már csak ötvenen voltak. Ők voltak azok, akik éreztek elég bátorságot magukban ahhoz, hogy megküzdjenek a sárkánnyal. Viszont amint meglátták a fenevadat, már csak egy ember maradt talpon. A többiek mind elbujdokoltak. Ez az egy ember nem volt más, mint György. A sárkány olyan magas volt, mint egy ház és olyan hosszú, mint három. De György jól ismerte Szokolyát, és csak egy valamit nem tudott tönkretenni az emberi mohóság: a szokolyai ribizlit. Ennek a gyümölcsnek akkor volt igazán jó íze, ha Szokolyán termett. Ezért György a sok ribizlibokorhoz terelte a sárkányt, a Paphegy lábához, amihez már önmagában is halált megvető bátorság kellett. Hát még ahhoz, ami ez után következett! Amikor ott voltak a Paphegynél, György odanyújtott neki egy ribizlivesszőt. Miután a sárkány a vesszőről megette a ribizlit, a bokrokat kezdte legelni. György ekkor nagyon nagy bátorságról tett tanúbizonyságot: egy karddal a kezében a sárkány alá lopózott, és a fegyvert egyenesen az állat szívébe dőfte. A szörnyeteg megvadulva rúgkapált, aztán hirtelen elnyúlt. Előbújt az ötven ember, akik addig biztos fedezékből figyelték a küzdelmet, és mivel a régi faluvezető elmenekült, újat kellett választani. Senkinek nem okozott meglepetést,

hogy a választás Györgyre esett, akit ezentúl Sárkányölő Györgynek neveztek. Az új vezető első indítványozása az volt, hogy hozzák rendbe a régi városházát. El is kezdték a felújítást. Szokolya összes lakója serényen dolgozott annak ellenére, hogy nem voltak olyan sokan egy ilyen nagy munkához. Viszont az első nap, amikor a rozoga, régi tárgyakat és egyéb iratokat hozták ki az épülethől, az egyik lakos egy nagy paksamétát tett György lába elé. A vezető átolvasta, és elképedt. A régi szokolyaiak iratai voltak ezek. Azok, amelyekben lejegyezték a sólymok leölését.

- Ennyi sólyom élt itt? – gondolta György. Ha kész a városháza felújítása, újra sólymokkal népesítjük be a vidéket. Így is lett. Lett egy szép városháza Szokolyának. Utána György így szólt:

- Szereztek sólymokat! Ez a feladat!

Meghallotta ezt a Mindenttudó Sólyom, és ezt gondolta magában:

- Ez a György igazán jó ember – és odaszállt a karjára. Ekkor az történt, amit várnánk: György

megőrült, befogadta és tulajdonképpen a háziállatává vált. Sólymok is lettek Szokolyán. A Mindenttudó Sólyom hiába nem tudott beszélni emberül, írni viszont igen. Leírta Györgynek, hogy hajdanán milyen jó, szép, nagy gyümölcsök és zöldségek teremtek Szokolyán, amit akkor még Bogyófalvának hívtak a ribizli régi neve, a sólyombogyó után. György azt is megtudta, hogy a ribizli is innen származik. Évek múlva aztán újra egyre szebbek, finomabbak lettek a zöldségek, gyümölcsök, zamatok emlékeztetett a dicső múltra. Szokolyán újra jó volt élni, de ennek ellenére a lakosság száma nem növekedett nagyon. Ahogy teltek-múltak az évek, Sárkányölő György is egyre idősebb lett. Már közel kilencven éves volt, amikor felment a gyepsípálya tetejére és elültetett egy hársfacsemetét, aztán egy papírra ezt írta:

HA ERRE A FÁRA RÁNÉZTEK, ÉN JUSSAK ESZETEKBE!

SÁRKÁNYÖLŐ GYÖRGY

Ezt követve meghalt. Az egyik gyerek a faluból épp a rolkapályára tartott játszani a barátjával, amikor meglátta a facsemetét, a levelet és a testet. Rövest visszafordultak, és elmondták a szomorú hírt a faluban. Györgyöt méltósággal eltemették, majd később szentté is avatták. Sárkányölő Szent György. Ő lett Szokolya védőszentje.

Szokolyán ma is nagyon jó élni a helyiek odaadó munkája miatt. A hársfa még ma is kedvelt hely az erre látogatóknak és a helyieknek egyaránt. Árnyékában ülve elgondolkozhatunk azon, amit ez a mese is tanít nekünk: az ember nagyon nagy dolgokat tud tenni pozitív és negatív irányban is.

Nyári Samu, 5. osztály

A lila gyémánt és a szerelem

Fábián megkérte Róz kezét, de Róz mást szeretett. Ezért Fábián Szokolya Hársfájánál megalkotta a lila gyémántot.

A Hársfán volt egy odú, amiben egy lila szemű sólyom élt. Fábián kért a sólyomtól lila könnyeket a lila gyémánthoz.

A gyémántnak varázsereje lett. Aki belenéz, szerelembe esik.

Fábián megkérte a sárkányt, aki a faluban élt, hogy elvigye Róznak a gyémántot. Útközben Sárkányölő Szent György észrevette a repülő sárkányt, de annyira elvakította Györgyöt a gyémánt fénye, hogy a sárkány elrepült.

Így Róz megkapta a gyémántot, belenézett és szerelmes lett Fábiánba.

Összeházasodtak és lett egy gyémántszemű gyerekük.

Lukács Melinda, 2. osztály

Fotó: pixabay.com

A hős boszorkány

Egyszer volt, hol nem volt, volt egy lány, Linda, nagyon szeretett balettozni. Nagyon várta már, hogy elkezdődjön a fődöntő.

Vége lesz a napnak. Mindenki hazament, Linda is hazament, épp most kezdődött a vacsora.

- Óh végre, végre vacsora! -- szólalt meg Linda – Éhen halok! Mi a vacsora?

- Piritós – szólta apa.

Másnap Linda elindult a gimibe. Eltelt 4 óra és hazament, otthon nem volt senki sem és csak egy papírcetli volt az asztalon, amire az volt írva, hogy:

“Elraboltam a szüleidet! Puszi! Lotti boszorkány”

Linda nagyon megrémült és előkapta anyukája régi térképét, amin rajta volt az összes boszorkánylak helye és megnézte, hol lakik az a Lotti boszorkány és ismételte:

“Szokolya”, “Hársfa”, “erdő”, “Sárkányölő Szent György”.

De megbánta vagy sem? Mert egy óriási sólyom védi. Aztán volt egy pálca és egy boszorkányruha, felvette:

- Én, boszorkány?

Másnap volt a balett döntő. Linda sokáig gondolkodott és végül arra jutott, megmenti a szüleit.

Elindult a Hársfa erdőn keresztül és találkozott a manó sereggel.

- Sziasztok manók!

- Szia ismeretlen! Mit ólálkods az erdőnkben?

- Én Linda vagyok és csak meg szeretném találni a szüleimet.

- Jól van, de meg kell küzdened a sólyommal. Elkezdődött a harc. Linda suhintott a pálcájával és bum-bum-csatt-zörr, a sólyomnak annyi és a boszorkány örökre eltűnt.

Linda megmentette a szüleit és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Hoffman Boglárka, Revóczy Csenge és Aradi Abigél, 3. osztály

A manók és Gyurika

Valamikor, talán nem is olyan régen élt a Szalamandrák völgyében, egy kis faluban, amit úgy hívtak Szokolya, két kis manó: Ádi és Benci. A Török-patak partján, egy nagy fűzfa rejtékében volt a házuk. Nagyon picike volt, és úgy építették, hogy az emberek ne vegyék észre. A manók ugyanis nagyon ügyesek és leleményesek.

Már kicsi korukban megtanulják a rejtőzködést és azt, hogyan vigyázzanak magukra, de bolondozni is nagyon szeretnek. A két gézengúz is mindig ott huncutkodott, ahol csak tudott. Egyforma sötétzöld kantáros nadrágot és ugyanolyan zöld sapkát viseltek, mint a legtöbb manó. A nadrágokon hatalmas zsebekben mindenféle kincseket rejtettek. Volt ott madzag, gomb, szög, síp, színes kavics, napraforgómag, ha bármikor megehéznének. A két manógyerek egész nap azon törte a fejét, mivel szórakoztassák magukat. A fűzfa ágain hintázva mindig eszükbe jutott valami:

Ha Benci békán akart lovagolni, Ádi már ott is volt a nyomában, hisz leveli békán lovagolni nagyon jó szórakozás.

Máskor meg a szomszédos baromfiudvarban a tyúkokat kergették meg. Néha pedig az emberek ajtó előtt hagyott cipőit dugták el és a hasukat fogva nevték, ha nem találták meg.

A patak túloldalán lakott Gyurika a családjával. A kisfiú most kezdte az első osztályt az iskolában. Az osztálytársai csak Sárkánylő Szent Györgynek csúfolták. Történt ugyanis, hogy a szomszéd faluban, a papírsárkány eregető versenyen Gyurika úgy belegabalyodott a sárkány zsinórjába, hogy csak nagy sokára tudta magát kiszabadítani. A gyerekek körbe állták és hangosan nevetve kiabálták:

- Hajrá, Gyurika, ne hagyd magad, fogd meg a farkát, vágd le a fejét!

A kisfiú nagyon bánatos volt emiatt.

Azon a bizonyos napon Ádi és Benci épp a fűzfán ücsörögve gondolkodott a következő csínytevésen, amikor meglátták Gyurikát, aki teljes harci díszben osont ki a kiskapun, majd a patak hídon is átkelt.

- Hát velem ne viccelődjenek, ne csúfolódjanak többet! Világgá megyek! -- ennyit hallottak a manócskák, amikor a kisfiú elhaladt a fa alatt. Összenéztek csodálkozva. A fiú tömött hátizsákkal, bicikli sisakban, oldalán egy hatalmas fakarddal indult a Hársfa irányába.

- Na, itt valami nagy dolog van készülődésben – gondolták a manók és észrevétlen leugrottak a fáról Gyurika hátizsákjára.

- Felmászok a Hársfa tetejébe, ott biztosan nem talál meg senki – gondolkodott hangosan a gyerek.

Ádi és Benci idegesen kapaszkodtak a hátizsákba. Hamarosan a Hársfához értek. Gyurika letette a zsákot és mivel a fa törzsén nem tudott felmászni, az alsó ágakba kapaszkodva húzta fel magát.

- Még magasabbra kell másznom – dünnyögte, azzal kinyújtotta a kezét a felső ág felé, de ekkor megcsúszott a lába és a gallyak között a kisfiú leesett a földre.

- Jaj, a lábam – kiáltott fel fájdalmasan. Próbált felállni, de nagyon sajgott a lába. - Így nem tudok haza menni – sírta el magát.

A két manó igencsak megijedt a síró gyerek látán. Mit tegyenek, törték a fejüket.

- Kappadókia! – súgta Ádi. Hívjuk ide Kappadókiait, a vándorsólymot, most láttam erre repülni.

Azzal elővett a zsebéből egy pici sípot és belefúj. Még kettőig sem számoltak, leszállt melléjük a sólyom.

-Halihó, rosszcsontok! Hogy ityeg a fityeg? – kérdezte viccesen a madár. A manók kuncogtak egy kicsit, majd gyorsan felvázolták a haditervet. A madár hátán Gyurikáék házához repülnek és lekiabálnak a kéményen, hol találják a szülei a sebesült kisfiút. Nem sokat tétovázta. Kappadókia volt a környék leggyorsabb madara, pillanatok alatt a házhoz értek. Ádi és Benci torokszakadtából kiabált és csak akkor hagyták abba, amikor Gyurika apukája sietős léptekkel elindult a Hársfa irányába. Mivel nem volt jobb dolguk, felmászta a madáretetőre és vártak. Nemsokára hangokat hallottak.

- Apa, többet nem megyek világgá nélküled és már a lábam sem fáj annyira – mondta a kis lurkó és szorosan átölelte apukája nyakát. A kis manók elégedetten lóbálták a lábukat a madáretető szélén. Most már haza kéne jutnunk valahogy, gondolták. Tamariska néni, a házi veréb éppen akkor szállt le melléjük egy kis pihenőre, vagy csak kíváncsi volt mit csinálnak ott a kis manók. Azonnal megkérdezték, hogy hazavinné-e őket. A veréb asszonyosság szívesen hazavitte őket és közben azt is megtudta, hol járt a két manó gyerek. Már messziről megérezték a makkos-pityóka leves illatát és nagyot kordult a gyomruk. Ádinak és Bencinek még soha ilyen jól nem esett az étel. Vacsora közben boldogan mesélték el manó anyukájuknak, hogyan segítettek a pórul járt kisfiúnak.

A patak túl oldalán, Gyurikáéknál máig rejtély, hogy ki kiabált be hozzájuk akkor délután.

Miskolciné Kristóf Teréz

Felelős kiadó: Szokolya Község Önkormányzata, 2624 Szokolya, Fő utca 83. Telefon: 27/581-130

Főszerkesztő: Révuti Norbert, telefon: 0670/427-63-68

A szerkesztőség tagjai: Bella László, Gyurik Gyula, Homoki-Nagy István, Lisoczkiné Kata Mónika, Lucza Gergely, Némethné Pintér Csilla, Tóib Zsanett.

A hirdetések tartalmáért felelősséget nem vállalunk, kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

A cikkleadás határideje: minden páros hónap 20. napja. E-mail: szokolyaibir@gmail.com

KÖZÉRDEKŰ TUDNIVALÓK

elérhetőségek, nyitva tartások

Telefonszámok, fogadóórák

MENTŐK	104
TÚZOLTÓK	105
RENDŐRSÉG	107
POLGÁRŐRSÉG	Tel.: 06-30/977-9396

ÖNKORMÁNYZAT Tel.: 27/581-130 e-mail :szokolya@szokolya.hu

Szokolya Község Önkormányzata – ügyfélfogadás

Hétfő: 13:00 – 17:00

Szerda: 8:00 – 15:00

Péntek: 8:00 – 12:00

Németné Pintér Csilla polgármester fogadóórája

Hétfő: 10:00 – 17:00

Lucza Gergely alpolgármester fogadóórája

Minden hónap 2. és 4. csütörtök: 16:00 – 17:00

Dr. Cseri Tibor jegyző fogadóórája:

Hétfő: 13:00 – 17:00

Szerda: 8:00 – 15:00

Péntek: 8:00 – 12:00

Jánosi János főépítész Tel.: 06-70/318-2615

Kéthetente hétfőn 14:00 – 17:00 Önkormányzatnál

Előzetes bejelentkezés szükséges

Dr. Panyik József ügyvéd

Minden hónap- 1. hétfőjén ingyenes jogi tanácsadás

Előzetes bejelentkezés szükséges Tel.: 06-27/581-130 (hivatal)

Oktatás

Börzsöny Gyöngye Óvoda és Bölcsőde

Szárazné Pauliscsák Anett Intézményvezető

2624 Szokolya, Fő utca 24. Tel.: 06-27/375-072

E-mail: ovoda@szokolya.hu

Cseh Péter Általános Iskola

Husza Emma Anna Igazgató

2624 Szokolya, Lévai utca 5. Tel.: 06-27/585-530

E-mail: titkarsag@cspai.hu

Egyéb

POSTA Tel.: 06-27/375-031

Hétfő: 8:00 – 17:00

Kedd: 8:00 – 14:00

Szerda: 8:00 – 15:30

Csütörtök: 8:00 – 15:30

Péntek: 8:00 – 15:30

Közvilágítás hibabejelentés: Tel.: 06-1/457-0575

ELMŰ hibabejelentés: Tel.: 06-80/383-940

DMRV Zrt. hibabejelentés: Tel.: 06-27/511-511

Zöld Híd B.I.G.G. Kft.: Tel.: 06-28/561-200

Háziorvosok, fogorvos, védőnő, gyógyszertár, idős otthon

Dr. Szikora Zsuzsanna háziorvos

2624 Szokolya, Hunyadi utca 2. Tel.: 06-20/564-9044

Rendelési idők:

Hétfő: 8:00 – 11:00

Kedd: 8:00 – 11:00

Szerda: 15:00 – 18:00

Csütörtök: 14:00 – 17:00

Péntek: 8:00 – 10:00

Dr. Horváth Dávid gyermekorvos

2624 Szokolya, Hunyadi utca 2. Tel.: 06-27/375-152

Munkanapokon 7:00–17:00 **indokolt esetben** 06-70/381-7816

Rendelési idők:

Hétfő (páratlan hét): tanácsadás: 10:00 - 10:40

betegrendelés: 10:40 – 11:00

Hétfő (páros hét): tanácsadás: 15:00 – 15:40

betegrendelés: 15:40 – 16:00

Kedd: betegrendelés: 16:30 – 17:30

Szerda: betegrendelés: 16:30 – 17:30

Csütörtök: betegrendelés: 17:30 – 18:30

Péntek: betegrendelés: 16:30 – 17:30

Szabó Kinga védőnő Tel.: 06-30/248-2506

2624 Szokolya, Hunyadi utca 2.

Csecsemő-kisgyermek tanácsadás:

Hétfő: 8:00 – 11:00

Szerda: 8:00 – 11:00

Péntek: 8:00 – 11:00

Előzetes bejelentkezés szükséges

Dr. Ehsan Zeinali fogorvos Tel.: 06-70/584-7577

Dr. Oláh Enikő fogorvos

2624 Szokolya, Hunyadi utca 2.

Rendelési idők:

Hétfő: 14:00 – 20:00

Kedd: 14:00 – 20:00

Szerda: 8:00 – 14:00

Csütörtök: 8:00 – 13:00

Péntek: 11:00 – 18:00

Szent Kozma Fiókgyógyszertár

2624 Szokolya, Fő utca 78. Tel.: 06-27/385-071

Hétfő: 9:00 – 12:00

Szerda: 9:00 – 12:00

Péntek: 9:00 – 12:00

Sárkányölő Szent György Idősek Otthona

Kompó Zsolt Intézményvezető

2624 Szokolya, Fő utca 44-46. Tel.: 06-27/385-083

Okmányiroda

NAGYMAROS

2626 Nagymaros, Fő tér 5. Tel.: 06-27/595-039

SZOB

2628 Szob, Szent Imre utca 12. Tel.: 06-27/570-195

VÁC

2600 Vác, Dr. Csányi László Krt. 45. Tel.: 06-27/512-230

Szalajka IKSZT, Könyvtár, Mányoki Ádám Művelődési Ház, Viskó-Mányoki Emlékszoba

Tóth Zsanett Intézményvezető Tel.: 06-30/330-6064 és 06-27/375-686

IKSZT nyitva tartása: (2624 Szokolya, Lévai utca 5/C)

Hétfő: 8:00 – 17:00

Kedd: 8:00 – 19:00

Szerda: 8:00 – 19:00

Csütörtök: 8:00 – 19:00

Péntek: 8:00 – 20:00

Könyvtár nyitva tartása: (2624 Szokolya, Lévai utca 5/C)

Hétfő: 8:00 – 16:00

Kedd: 14:00 – 19:00

Szerda: 8:00 – 16:00

Csütörtök: 12:00 – 16:00

Tóth Péter falugazdász Tel.: 06 70/489-3943

Szalajka IKSZT – Előzetes bejelentkezés szükséges

Családsegítő Szolgálat (2624 Szokolya, Lévai utca 5/C)

Kovács Angéla Tel.: 06-20/223-1264

Balog-Reményi Ágnes Tel.: 06 20/381-3575

Hétfő: 13:00 – 16:00

Szerda: 13:00 – 16:00

Vérvétel helyben:

Tóth Lajos Tel.: 06-30/320-0461

Szociális étkeztetési igény:

Horváth Péter Tel.: 06-20/294-5309

Házi segítségnyújtás:

Rudiné Balla Judit Tel.: 06-20/263-4704